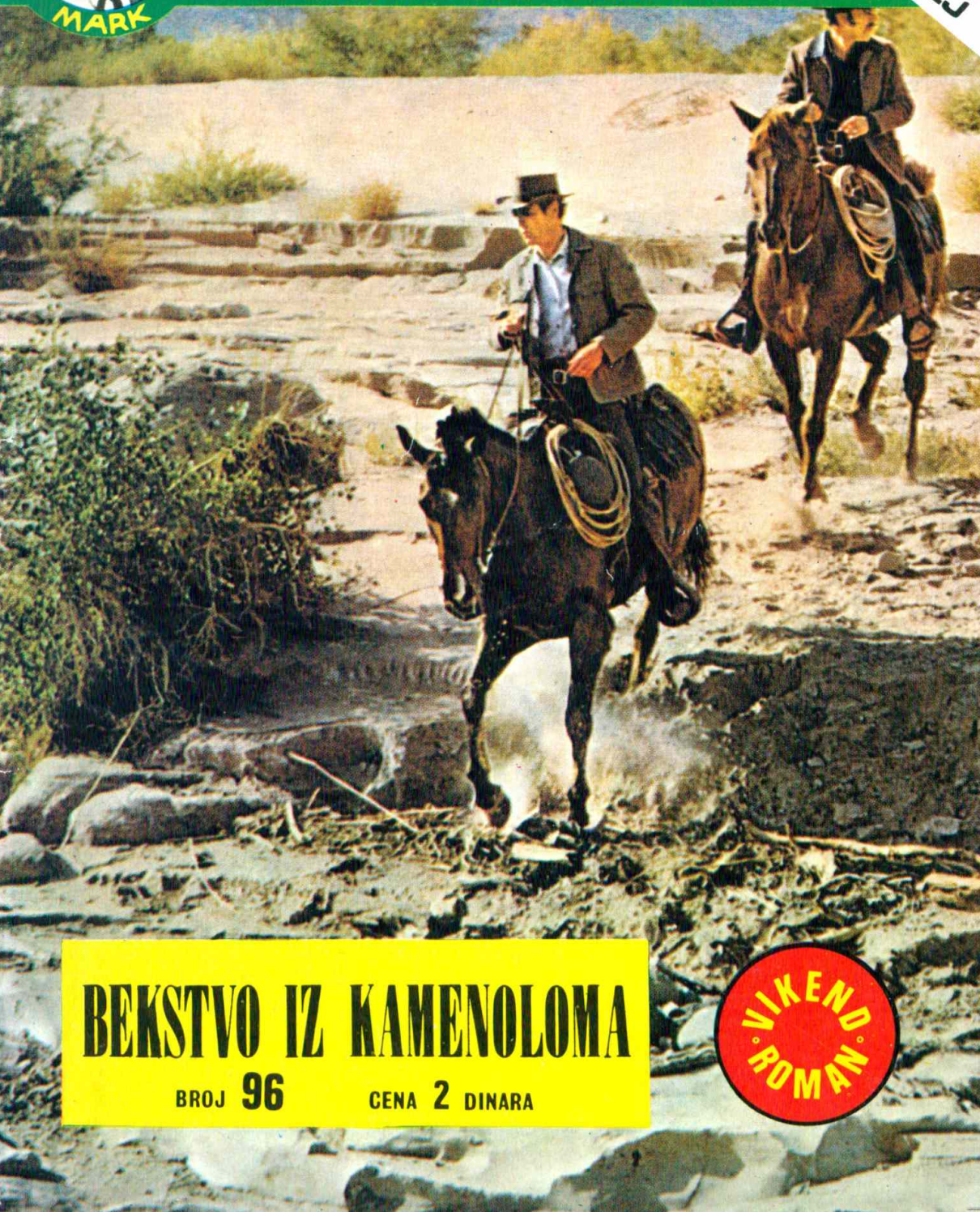

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

BEKSTVO IZ KAMENOLOMA

BROJ **96**

CENA **2** DINARA

KADA POSETITE
GENERALNO ZASTUPNIŠTVO ŠVAJCARSKÉ FIRME

DARWIL

TRST PIAZZA S. ANTONIO NUOVO 4/I-II

MOĆI CETE DA IZABERETE JEDAN OD PREKO 600 TIPOVA ČASOVNIKA „DARWIL“ I „ARETTA“ POZNATIH PO PRECIZNOSTI I ELEGANCIJI OBLIKA.

TOM PRILIKOM NE PROPUSTITE DA OBRATITE PAŽNJU NA NAJVEĆI IZBOR ZLATNOG NAKITA U EVROPI, PO SVETSKIM KONKURENTNIM CENAMA, IZRAĐENOG OD 14, 18 I 22-KARATNOG, SLUŽBENO KONTROLISANOG ZLATA!

PREPORUČUJEMO

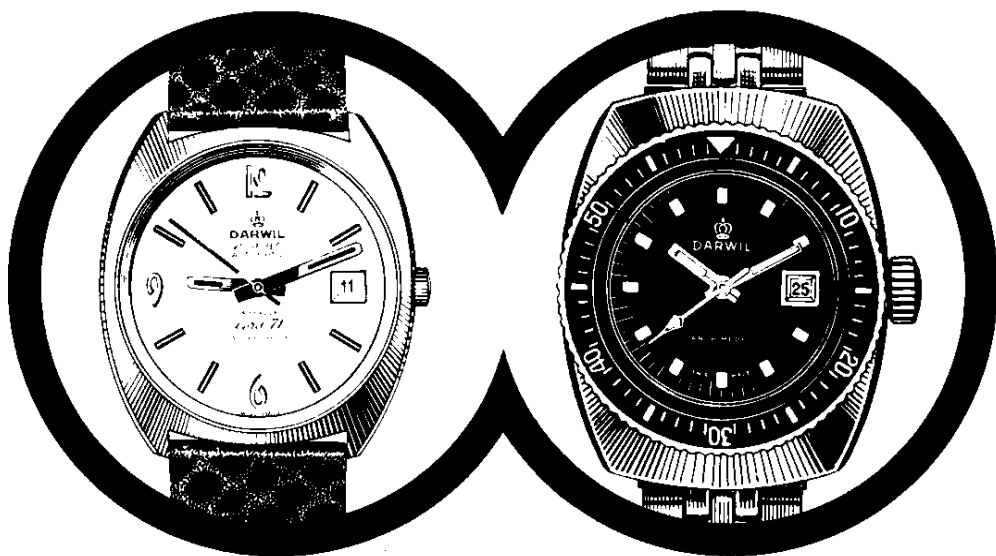
ZA VAS — ČASOVNIK LORD 71

ZA VAŠU SUPRUGU — ČASOVNIK LADY 71

SA UGRAĐENIM DARBLOCKOM KOJI ŠTITI OD POTRESA I UDARA

ČASOVNIKE „DARWIL“ I „ARETTA“ MOŽETE NABAVITI I U SPECIJALIZOVANIM TRGOVINAMA I ROBNIM KUĆAMA U JUGOSLAVIJI!

SERVISI ZA ODRŽAVANJE POSTOJE U SVIM VEĆIM MESTIMA

BEKSTVO IZ KAMENOLOMA

Naslov originala
WILLIAM MARK:
TOD AM BLAUEN WASSER
Copyright by Martin Kelter Verlag
1971.

Naslovna strana:
BAČ KASIDI I KII
Distribucija:
MORAVA FILM — Beograd

BEKSTVO IZ KAMENOLOMA

Dva čoveka su stajala jedan prema drugome kao dve nakostrešene divlje zveri spremne na skok. Čet Hakat se uspravi u svoj visini i s mukom prevali preko usana:

— Ja vas ne shvatam, šerife. Morali biste da se izražavate jasnije.

Baster Li, čuvar zakona, bio je za pola glave niži od Hakata, ali širi u ramenima. Na levoj strani iskrzanog kožnog prsluka nosio je srebrnu petokraku zvezdu. Glava mu je bila krupna, a oči vodnjikavo plave.

— Jasnije? U redu, Hakate, nek' vam bude. Ne želim da svoje pogane prste pružate prema Džin Somers.

Hakatove sive oči su sevale. Bio je visok, naočit momak mršavog lica, svetloplave kose i velikih, belih zuba. Osim toga bio je pet godina mlađi od šerifa. Uzvratio je čuvaru zakona bez gneva:

— Do današnjeg dana nisam znao da se interesujete za Džin, šerife. Sada znam. Međutim, nije mi po-

znato šta vas podstiče na to da mi prebacujete da imam prljave prste. Mogu vam reći da su bar toliko čisti koliko vaši, Li.

— Šta time hoćete da kažete? — proškta šerif.

— Ništa više nego da ne dozvoljavam da me bilo ko vređa.

Stajali su tako blizu jedan drugome da su im se lica nalazila na svega nekoliko inča rastojanja. Gledali su se međusobno, odlučno i samouvereno.

Mali trg je bio obasjan blještavim podnevnim suncem. U to doba na ulici je bilo malo sveta. Malo a ipak previše!

Vetar koji je dolazio sa planina donosio je prijatnu svežinu.

Neočekivano, Baster Li pruži ruku i dohvati visokog mladića ispred sebe na grudi.

— Upozorio sam te, Hakat! — rekao je glasno.

Plavokosi kovač odgurnu šerifa grubo.

— Koliko da se razumemo, Li —

rekao je takođe glasno — ne dozvoljavam da me iko dotakne.

Ispred tremova poigravale su senke nastrešnica. Sasvim pozadi uzane uličice, na čijem izlazu na trg su Li i Hakat stajali, zavijao je pas.

Šerifove oči pretvorile su se u uzani prorez.

— Šta si se to usudio, momče?

Hakat mu uzvratilo mirno:

— Budite oprezni, Li!

Rekavši to okrenuo se i krenuo niz ulicu. Nije prešao ni sedam koraka kad ulicom prozvižda metak. Hakat se naglo okrete. Nije mogao da veruje svojim očima. Napred, na kraju ulice, još uvek je stajao šerif, okrenut leđima kovaču. Zaneo se, krenuo nekoliko koraka napred i klonuo na levo koleno. Pokušavao je da se podupre rukama o tle, pa pošto nije mogao, tresnuo je licem o zemlju.

Mladi kovač je ovu scenu posmatrao ništa ne shvatajući. Stajao je kao ukopan i netremice piljio u čoveka koji je ležao u prašini, ne pokrećući se.

Desno od Hakata se naglo otvoriše jedna vrata. Na njima se pojavi čovek srednjeg rasta opasan zelenom radnom kečelijom. Istrčao je, pogledao šerifa, pa Četa, a onda hitnim koracima krenuo prema trgu.

Levo iza mladog kovača pojavio se visok krupan čovek boginjavog lica.

— Jesi li poludeo, momče?

Hakat okrete glavu.

— Šta hoćeš od mene?

Greg Vilkok je posmatrao ljude koji su sada prilazili šerifu. Napustio je mladog kovača i krenuo je napred prema grupi. U to Četu priđe jedan starac i munu ga laktom.

— To je tvoj kraj!

Čet ga je slušao stegnutih usana.

U to se iznenada kraj kovača stvori mali Marti Anderson, istrže mu revolver iz opasača, uperi oružje prema nebu i ispali šest metaka.

Šest!

Ljudi, koji su stajali oko Hakata, gledali su jedan drugoga zbunjeno. Jedan od njih odmahnu glavom.

— Mora da je bilo tako, uprkos svemu.

— Ali kako? — uzviknu Marti Anderson. — Kako to mislite, sudijo? Da ga nije možda oduvao.

— Ja sam svojim ušima čuo njegovu i šerifovu svađu! Moja kuća je prilično blizu mesta gde su stajali. Kad sam došao, Hakata sam zatekao baš ovde.

Ridokosi momak spusti Četu ruku na rame.

— Vi ste uplašeni, kovaču!

Ridokosi je to rekao muklim i nesigurnim glasom, a onda je sklonio ruku sa Četovog ramena.

Hakat obori glavu i zagleda se u svoje prašnjave čizme. Šta li se to dogodilo?

Preko, samo nekoliko koraka udaljen, ležao je šerif Baster Li na ulici. Neko je pucao iz male uličice. Ko je to mogao da bude?

Ko?

Kada je ponovo podigao pogled, uspeo je da, uprkos obruču posmatrača, vidi doktora Eliota kako kleči kraj šerifa.

Posle nekoliko trenutaka lekar se uspravio i skinuo s glave šešir. Istog trenutka svi glasovi umukoše. Nije bilo više šta da se kaže ni da se pita.

Baster Li je bio mrtav.

Stari lekar se probi kroz gomilu ljudi i vukući noge uputi prema

svojoj kući, koja se nalazila na suprotnoj strani novog trga.

Tada je Čet Hakat čuo kao iz velike daljine glasove:

— Pucao mu je u leđa!

— Ubica šerifa!

— Podmukli ubica!

Posle ovih povika nastala je grobna tišina. Nekoliko trenutaka kasnije bio je svestan činjenice da se živi obruč stvorio oko njega. Ljudi su napustili mesto kraj mrtvog šerifa. Video je lica okupljenih. Na njima se ništa drugo nije moglo čitati do ledenog neprijateljstva.

U gomili tih tvrdih, ledenih lica ugledao je i jedno drugačije. Lice jedne mlade žene. Lepo, ovalno, sveže lice sa koga je gledao par zelenih očiju, uokviren dugim trepavicama.

Žensko lice koje bi nateralo srce svakog muškarca da brže kuca. Lice Džin Somers!

Kestenjasto riđa kosa spuštala joj se u krupnim dugačkim uvojcima do uzanih ramena. Nosila je nebesko plavu haljinu i belu kecelju.

Pogledi su im se na trenutak sreli. U njenom se ogledalo nemo pitanje. Onda devojka skrete pogled, a Čet obori glavu.

— Šta se to dogodilo? — upitala je starica koja je upravo stigla na trg.

— On je ustrelio šerifa.

— Ko?

— Čet Hakat.

— Čet Hakat? Za ime boga, zbog čega?

Zbog čega? Ovo pitanje je postavljalo ceo grad. Niko u malom planinskom mestu Volkotu nije mogao da shvati zašto je to mladi kovač učinio. Niko nije znao da je imao nešto sa Basterom Lijem.

Sve do ovog trenutka.

Džef Harlanger, čija se radnja nalazila na uglu ulice koja vodi na trg, reče:

— Ja sam čuo kako Hakat pretil šerifu!

— Ja u to čak mogu da se zakujem — dodade mali debeljuškasti krojač Gibon.

Gospođica Alma Gordon, je, kako se pokazalo, bila krunski svedok. Konačno obojica su stajala na uglu ispred njene kuće.

— Svaku reč sam razumela i sve videla.

— Šta?

Čuvši taj glas, Čet podiže glavu.

Pitanje je postavila Džin Somers. Bila je čak uporna.

— Šta ste vi to videli, gospođice Gordon?

— Da je Hakat pucao.

Time je stvar bila zaključena. Sada je mladi kovač imao tri svedoka protiv sebe, takva, da gore nije mogao poželeti.

Ridokosi Garson nervozno je glavao zvezdu na grudima.

— Hajdete u zatvor, Hakat!

Čet pogleda oko sebe.

Tu je stajao krupni Vilkok. Lice mu se grčilo, a svetle podbule oči samo što mu nisu ispale iz glave. Kad ga je čet pogledao sklonio je pogled. Mladi kovač je bio uporan i doviknuo je:

— Gari! Ti mora da si video.

— Šta? Ja ništa nisam video.

Čet se sada obrati malom bleđunjavom sinu mesara Bonkarta.

— Džimi?

Mladić odmahnu glavom.

Čet nije odustajao. Okrenuo se prema visokom mršavom čoveku, koji je stajao podbočen na ulazu u svoje dvorište i kroz debela stakla naočara posmatrao šta se događa.

Merlon Lombard! Pa da! „On je već stajao na kapiji kada sam se odvojio od šerifa“, sinulo je mladom kovaču kroz glavu. „Čak sam prošao pored njega“.

— Mister Lombard!

Ovaj se samo okrete i s treskom zalupi vrata kapije.

Crvenokosi pomoćnik šerifa Garson uhvati Hakata za mišicu i gurnu ga ispred sebe.

— U zatvor — rekao je, ali te reći kao da su bile upućene okupljenim ljudima a ne kovaču.

Prešli su trg i došli pred malu kamenu kuću, pred šerifsku kancelariju kroz koju se stizalo direktno u zatvorski deo.

Garson skide svežanj ključeva sa eksera i odvede kovača do hodnika s čije su se strane nalazile ćelije.

Nije smogao snage da ga pogleda pitajući:

— Imate li oružje uz sebe?

Čet nesvesno maši za opasač. Revolvera nije bilo.

— Uzeo ga je Anderson — promrsi pomoćnik šerifa.

Anderson, mali Marti Anderson! Kako je Čet mogao da zaboravi puškara koji mu je odmah uzeo kolt iz opasača i ispalio šest metaka.

Šest metaka iz jednog revolvera koji i ima samo šest metaka! To su čuli svi okupljeni. I to mora da ga spase!

Teška vrata ćelije zatvorila su se za Četom. Mladi kovač je posmatrao prostoriju dugu tri a široku četiri jarde. Uz suprotni zid nalazila se drvena klupa a na njoj džak slame.

Čuo je Garsonove korake kroz hodnik, a onda tresak teških vrata. Nekoliko sekundi kasnije mogao je da čuje kako pomoćnik šerifa pušta težak gvozdeni zasun.

Čet Hakat je bio sam. Obe ćelije desno od njegove bile su prazne.

Posmatrao je zid hodnika na kome se nalazio majušni prozor osigurao gvozdenim rešetkama. Često je, idući uličicom, prolazio baš kraj tog prozora.

Setio se i toga da je u svoje vreme, kada je Majk Džekobs, konjokradica, sedeo u zatvoru zastao ispod tog prozora. Poznavao je starog Džakobsa i mogao je da se zakune u to da nije ukradio konja. No svi dokazi su govorili protiv Majka. Nesrećni starac se konačno obesio u jednoj od ćelija.

Tog sumornog dana mnogi su se okupili ispod prozora oborene glave, pa i on — mladi kovač. Samo pet dana posle Džekobsovog samoubistva uhvaćen je pravi lopov.

Setio se takođe i Džeroma Boremonta, ubice žene. I on je takođe sedeo u zatvoru. Ubio je služavku na Briganijevoj farmi. Sedeo je u ćeliji samo tri dana, a onda je odveden. Nisu ga odveli na vešala jer je bio slabouman, nego u daleku, ozloglašenu robijašnicu Seskateva.

U mesnom zatvoru je sedeo još Li Krojdon. Proveo je u zatvoru nedelju dana. Ustrelio je revolveraša Blifa Kardupa i to samo zbog toga što je prerano potegao revolver iz futrole. U protivnom revolveraš bi njega ubio. Tačno posle nedelju dana Krojdon je obešen. Kao u ostalom i Mig Aleson, Čester Trek i Bili Skarlek. Svi su oni odavde iz ćelije odvedeni na vešala zbog ubistva. Međutim, niko od njih nije ubio šerifa!

U kasno popodne u zatvor su došli sudija Holliot i gradonačelnik Kolins. Garson im je otvorio ćeliju. Gradonačelnik pogleda zatvorenika pravo u oči.

— Ja nisam bio u gradu, Hakate. Upravo sam stigao. Ja to jednostavno ne mogu da poverujem.

Čet ga mirno odmeri.

— Šta to? — rekao je glasom koji kao da je bio tuđ.

— To da ste ustrelili šerifa.

— Ja ga nisam ustrelio.

Sudija Holiot ga je oštro odmeravao.

— Hakate, zašto ste to učinili? — upitao je odsečno.

— Ja to nisam učinio.

— Postoje tri svedoka. Samo ste vi stajali u ulici iz koje je metak došao.

Čet je zaustio da kaže da metak možda i nije ispaljen iz uličice, da je mogao isto tako da dođe sa bilo koje strane trga. Međutim, kada je video odlučan i nepokolebljiv izraz na licu sudije, nije otvorio usta.

— Zašto ste ubili šerifa? — odjeknulo je još jednom isto pitanje.

Čet je sada gledao sudiju u lice. Usnice su mu se trzale, ali je ćutao.

— On se nalazi u stanju šoka — rekao je sudija gradonačelniku. — Tipično. Delo učinjeno u afektu, čisto ubistvo, mučko ubistvo.

Mladić je ovo slušao sa nekim čudnim osećanjem, kao da se sve to njega ne tiče, da se odnosi na nekog drugog, njemu nepoznatog čoveka.

Ubistvo! Mučko ubistvo!

Činilo mu se da vidi pred sobom lice Džin Somers, njene svetle žive oči i bujnu smeđu kosu.

— Slučaj je potpuno jasan, gradonačelniče. Svojim očima sam ga video na sred zlatne ulice. Stajao je tačno na rastojanju dometa kolta od mrtvog šerifa.

Čet je sada mogao da kaže da to nije istina, da se ubijeni nalazio mnogo dalje. Dalje nego što bi bilo

koji kolt mogao da dosegne. Kada je Holiot stigao, šerif je već ležao na zemlji, ali na mestu do koga je stigao zanošeći se. Istina, nije bilo isključeno da ga je metak kolta mogao ubiti i sa razdaljine koja ih je delila u trenutku kada je metak ispaljen.

Međutim, ni sada mladi kovač nije proslavio ni reč.

— Ja to prosto ne mogu da poverujem — procedio je gradonačelnik kroz zube.

— U tako nešto je uvek teško poverovati — zaključio mudro sudija.

— On je uvek bio hrabar i dobar momak — tvrdio je gradonačelnik. — Poznajem ga već gotovo dvadeset godina. Njegov otac je pao kraj mene u pesku Teksasa. I on je bio vrlo hrabar čovek...

— Sigurno — primeti sudija. — Zločinci često imaju dobre roditelje. No to ne može da izmeni njihovo delo. Svaki čovek je jedinka za sebe, kao što znate, gradonačelniče. Ovaj čovek ovde je u svakom slučaju ubica. Po mom mišljenju već sutra bi trebalo održati suđenje.

Napustili su ćeliju. Garson zaključa teška gvozdena vrata.

Sudija Holiot i pomoćnik šerifa su krenuli prema kancelariji, a gradonačelnik se još jednom okrenuo odmahujući s nevericom. Jednostavno nije mogao da shvati.

*
* *

Čovek u ćeliji proveo je beskraju noć bez sna. Niko ga nije ni posetio, niti potražio. Naravno, nije znao da su dve osobe to pokušale

i da su bile odbijene. Sveštenik Hasting i Marti Anderson. Sudija je zabranio svaku posetu. Ubica šerifa ni u kom slučaju nije zasluživao nikakvu popustljivost niti milost.

Kada je dan počeo da sviće, otvorila su se teška vrata između kancelarije i zatvora. Čet je mogao pri oskudnoj svetlosti da razazna priliku pomoćnika Čarlija Garsona. Zabacio je šešir na potiljak i držao je među zubima dugačku cigaru. Četu se učinilo da nije baš sasvim siguran na nogama. Doista, zanosio se pred vratima ćelije.

— Čet Hakate... Ja sam pio.

Mladi kovač ga je ćutke posmatrao.

— Vi verovatno i vidite da sam pio. Onda ću vam reći odmah i zbog čega. Zbog toga što jednostavno ne mogu da shvatim zašto ste ustrelili šerifa. Ja ga, istina, nisam bog zna koliko mario, bio je prilično surov, ali je bio i razuman momak. Za tri godine, koliko je ovde, stekao sam utisak da je takav.

I Čet je takođe sve do presudnog trenutka smatrao šerifa razumnim.

— Ne mogu to da shvatim, razumete li? — Odmahnulo je rukom i kao zver hodao duž hodnika zanošeći se. — Ne biste mogli ni da tvrdite da ste navodno imali razlog da ga ubijete.

Čet je sedeo na ivici svog zatvoreničkog kreveta i ćutke posmatrao ruke.

— Šta ste pri tom mislili? Hoću da kažem, zar vam nije bilo jasno kako će se to po vas završiti? Sigurno vam je bilo jasno da će vam taj metak doneti konopac.

Pomoćnik je izvukao šarenu maramicu iz džepa i obrisao zatiljak.

— Prokletstvo, ala je danas vruće.

Nije bilo vruće. Naprotiv. Ovde u zatvoru vladala je neprijatna zagušljiva svežina.

— To će vas odvesti na vešala, čoveče. Šta ste imali s njim? Gospođa Gordon tvrdi da je u pitanju neka devojka. Međutim, naš šerif posle nesrećne avanture sa igračicom iz Buldera nije više imao prijateljicu. Ili je možda ipak imao? Ja to jednostavno ne shvatam, čoveče. Otvorite konačno usta. Marti Anderson je bio ovde i hteo je da govori sa vama. Gurao mi je vaš kolt pod nos. No to vam neće koristiti, jer je Anderson iz Tombstona i, kako se priča, pripadao je Klantonovoj bandi.

Ova tvrdnja pomoćnika šerifa bila je samo delimično tačna. Mali puškar Marti Anderson je doista došao iz Tombstona, gde je živio u ulici Primont. Međutim, sa Klantonovima nikad ništa nije imao. Naprotiv, Fin Klanton je čak jednom pucao na njega ispred Kristal palasa.

No ko bi to njemu uopšte ovde poverovao? Pošto je gradski pisar u Volkotu upisao njegove podatke u knjige i kao mesto ranijeg boravka upisao je Tombston, važio je prosto kao Klantonov čovek. Tu se više ništa nije moglo izmeniti. U početku se nesrećni puškar protiv toga borio rukama i nogama, ali je kasnije zaključio da to ima i svoje dobre strane. Konačno svako zazire od člana ozloglašene bande. Čak su ga u nekim krugovima cenili, nisu ga teretili i po nekad ispod oka posmatrali sa izvesnim divljenjem. Iako se toga užasavao, puškar više ništa nije nikad govorio ni za protiv toga da je bio Klantonov čovek.

Bilo kako bilo, Četu Hakatu je promišljenost malog puškara Ander-

sona bila krajnje nekorisna. Njome nije mogao da dokaže da je nevin. Za ljude u Volkotu to uopšte nije bio nikakav dokaz. Zaključili su prosto da je Klantonov čovek sposoban na sve i da verovatno sa Hakatom duva u istu tikvu. On je jednom pripadao ozloglašenoj bandi, a kao što se zna, vuk dlaku menja ali ćud nikad. Osim toga, nije postojala na zapadu nijedna banda koja je imala tako ozloglašeno ime kao što je bio slučaj sa Klantonovom. Iako je prilikom ubistvenog okršaja u O. K. Koralu Vajat Erp uspeo da razbije bandu, Klantonovi su posle izvesnog vremena ponovo stali na noge.

— Tja — nastavio je svoju pijanu priču pomoćnik šerifa. — Vaši izgledi su prilično loši, Hakat. Ja doista ne mogu da shvatim kako ste mogli biti tako ludi da ustrelite Bastera Lija. Ako vam je stao na put trebalo je da ga pretučete. No, nipošto da ga ubijete. On je istina bio jak kao medved, no, gledajući vaše ruke, nisam baš siguran da biste izvukli deblji kraj.

Hakat ustade sa klupe i lagano priđe vratima ćelije. Zapahnuo ga je neprijatan miris alkohola.

Garson izmače pola koraka nazad.

— Prokletstvo, kada vas sada malo bolje osmotrim, uopšte... izgledate mi nekako drugačije. Sasvim drugačije. Ne više kao bezazleni kovač Čet Hakat koga poznajem godinama.

Najzad se Četove usne pokrenuše.

— A kako vam to izgledam sada?

— Kako? Ja, ovaj, ne znam. U svakom slučaju iznenada sasvim drugačije.

— Ja ću vam reći: izgledam vam kao ubica — prosikta Čet.

Garson izmače još pola koraka nazad.

— Da, kao ubica — otelo mu se.

Čet prsnu u grohotan smeh.

— Vi mora da ste ludi, Garson. Ostavite me na miru.

— Ne, to je istina, Čet! — Garson je stajao razrogačenih očiju ispred vrata ćelije i piljio u svog zatvorenika. — Vi izgledate doista sada sasvim drugačije, kao jedan... kao jedan drugi čovek, kunem vam se. Hajdete sa mnom... pred ogledalo!

Nesvestan onog što čini, otključao je vrata ćelije uhvatio kovača za rukav, vukao ga kroz hodnik u kancelariju i gurnuo ga pred ogledalo.

— Evo, pogledajte i sami. Šta vidite? Hoćete li ozbiljno da tvrdite da još uvek izgledate kao Čet Hakat koga sam poznavao?

Čet pogleda svoj lik u ogledalu. Video je oči uokvirene tamnim senkama i oštre crte koje su mu se u toku jedne jedine noći usekle oko usana.

— Dakle, kako izgledate? — vikao je pijani pomoćni šerifa. — Zar i sami ne vidite? Izgledate kao neki drugi, nepoznat čovek.

To je bilo tačno i u to nije bilo sumnje. Međutim, nije bilo u pitanju ono što je Garson mislio, jer, konačno, nije izvršio ubistvo. Međutim, činjenica da su ga optužili za ubistvo — to je bilo ono što ga je izmenilo.

Do tog dana bio je krepak čovek, ispravan mladić koji je radio svoj posao. Čovek koji je tražio društvo drugih ljudi i bio rado priman u društvo. Bio je, uostalom, siroče bez

sestara i braće. Samo činjanica da je prekjuče pre podne nekoliko trenutaka razgovarao sa Džin Somers ispred Holbomove prodavnice, donela mu je nesreću. Sasvim slučajno stupio je u razgovor s devojkom. Baster Li mora da ga je tada video i pobesneo od ljubomore.

Čet se okrete od ogledala. Garson ga je posmatrao svojim staklastim pijanim očima.

— Dakle, hoćete li reći da nisam u pravu?

— Niste sasvim, Garson.

— Kako?

— Ja nisam ubio šerifa.

Čet ugleda na pisaćem stolu delimično ispijenu flašu viskija.

Pomoćnik je uhvatio zatvorenikov pogled.

— Hoćete li možda jedan gutljaj?

Čet odmahnu glavom.

— Ne, hvala.

U to su se otvorila vrata. Čovek koji je ušao nije bio niko drugi do sudija Holiot. Iznenađeno je gledao Hakata. Pomoćni šerifa se u magnoventju istreznio.

Holiot uplašeno ustuknu unazad. U očima mu se video užasan strah.

— Hakat? Vi ovde?

Čet ga prezrivo odmeri.

— Zar se bojite, sudijo?

— Ja vas opominjem! Ja ću... Vi ste pobjegli... To će vam se... — prekinuo je u pola rečenice.

— Šta će biti Holiot? Samo vi govorite dalje. Objasnite čoveku, koga ste već odredili za vešala, šta mu se to užasno može dogoditi.

Holiot je hteo da otvori vrata i pobjegne kada začu kako mu navodni ubica šerifa govori:

— Ja nisam pobjegao iz ćelije, niti sam nameravao da vas ubijem, Randolph Holiot. Mister Garson je hteo da me vodi u dvorište. Shvata-

te? Valjda vidite da drži ruku na revolveru.

Kad je čuo ovako mudar odgovor svog zatvorenika, Čarli Garson proguta pljuvačku.

— Da, upravo je tako bilo, vaša milosti.

Holiot se uspravi i isprsi.

— Dakle tako je bilo! U redu! Činite svoju dužnost Garson.

Pomoćnik klimnu glavom.

— Hajdemo, Hakat.

Izašli su zajedno u dvorište. Kada su se vratili, flaša sa viskijem više nije bila na stolu. Garson to naravno nije primetio. Bio je suviše uzbuđen i zbunjen. Četu međutim to nije promaklo. Pogledao je u sudiju.

— Gde je flaša?

Holiot ga prostreli pogledom.

— Šta vam pada na pamet? Kako se usuđujete da me optužujete za krađu? Vi, podmukli...

— Ko vas za bilo šta optužuje sudijo? — prekide ga Čet. — Samo sam pitao za flašu, koju je mister Garson upravo izvadio iz ormara kada sam ga ja pozvao iz ćelije. Hteo je da istrlja zglobove na ruci, jer ga veoma boli.

Holiot je počeo da podozreva.

— Šta se ovde dešava? — upitao je, uzmičući prema vratima.

— Šta ima da se dešava — odgovori pomoćnik. — Kad me je Hakat pozvao, doviknuo sam mu da trljaj ruku, ali on nije mogao da čeka. To je bilo. Hajdemo, Hakat.

Poveo je zatvorenika prema vratima koja su vodila u zatvor. Čet je zastao i dobacio.

— Ja bih u svakom slučaju pogledao gde se dela flaša, mister Garson. Konačno, to je vaš viski.

— Bestidnik — procedi sudija, poznat u gradu kao velika pijanica.

Kada se Garson vratio, flaša se nalazila pored stola. Bila je prazna. Pomoćnik zbunjeno pogleda sudijino zarumenelo lice.

— Da vaša milost nije možda...

— Šta sam to ja? Vi izgleda hoćete mnogo da rizikujete Garson? Zvezdu, posao, ugled, je li?

Pomoćnik ubijenog šerifa je ćutao. Otvorio je vrata prema dvorištu i bacio praznu flašu napolje.

— U deset sati je suđenje u gradskoj većnici — rekao je sudija. — Dovešćete razbojnika tamo.

Na to pomoćnik podiže pogled.

— Smatram da ono što ste rekli nije u redu, vaša milost.

Holiot se trže.

— Kako to mislite?

— Nazvali ste Hakata razbojnikom, a suđenje protiv njega nije održano, niti je krivica dokazana.

Sudija je kipeo od gneva.

— Njegova krivica nije dokazana? Jedan od najvažnijih svedoka sam ja sâm, shvatate li, pomoćniče šerifa? No, možda nećete razumeti. Niste dovoljno bistri. Bolje bi vam bilo da tokom službe ne pijete.

Ovoga puta Garson se nije dao zbuniti.

— Ako je njegova krivica dokazana, sudijo, onda se suđenje ne mora ni održati.

— Ne mora da se održi? Šta vi o tome uopšte znate? Naravno da može da bude tako. Suđenje je, u svakom slučaju, jedna čista forma.

„Formalnost oterati čoveka na vešala”, pomislio je Garson.

— Ali metak je doista došao iz drugog pravca!

— Nije tačno. Tamo gde je Hakat stajao, stajao je ubica. Zar ne znate, Garson, da je Li pogođen u leđa?

— A šta je vaša milosti sa revolvrom u kome je posle kobnog događaja bilo još uvek šest metaka.

Holiot prezirivo odmahnu glavom.

— Vi znate isto tako dobro kao i ja da se to ne broji. Ja kao sudija ne mogu da prihvatim svedočenje jednog čoveka koji je pripadao Klantonovoj bandi.

— Ko zna pouzdano da li je on stvarno pripadao toj bandi?

— Možete li da dokažete suprotno?

— Naravno sudijo da ne mogu, ali...

— Moram nešto da vam kažem, Garson. Vi izgleda da ste prilično uporan momak i već dugo vremena mi se ne dopadate. Zaista je za žaljenje da ovaj grad ima samo jednog pomoćnika. Vreme je da se stvar promene. A Volkot treba da dobije novog šerifa, koji će sebi odabrati novog pomoćnika. Čoveka koji se ne zove Carl Garson.

Carl Garson mislio je sada na ženu i dvoje dece. Kako su svi bili srećni, kada mu je gradonačelnik ponudio zvezdu.

Svim srcem je želeo da sada ovom neprijatnom sudiji kaže ono što misli no morao je da ćuti. Holiot je bio najvažnija ličnost u celom gradu, pa i u celoj pokrajini. Protiv njega jedan mali pomoćnik šerifa nije mogao ništa da preduzme.

Koliko se sećao ni ubijeni šerif Baster Li se nikada nije usudio da se suprotstavi moćnom sudiji.

Garson se sada iznenada setio da je između njih dvojice pre izvesnog vremena ovde u kancelariji došlo do oštre rasprave i Li je na kraju morao da popusti. Holiot je razgovarao sa čuvarem zakona u gradu kao da pred sobom ima glupo djače.

Garson se iznenada strese. Kakva užasna pomisao! Holiot je imao oštru svađu sa šerifom. Od tada ih nikad više nije video da razgovaraju. Svađu je čuo kroz otškrinuta vrata prema dvorištu gde je on timario konje.

Holiot! On je dakle imao razloga da bude gnevan na Bastera Lija!

Da nije možda on? Garson se trudio da odagna ovu besmisleni ideju.

Sudija Holiot ubica! Ubica šerifa!

Nemoguće! Nikada sudija ne bi uzeo revolver u ruke. Naročito ne zato da bi ga uperio u leđa nekog čoveka!

Ono što je sada i dalje dovodilo pomoćnika šerifa u nedoumicu i učinilo ga podozrivim bilo je to, što je sudija Holiot tako tvrdokorno insistirao na Hakatovoj krivici. Zrno sumnje je postojalo i ostalo tu.

Kakva užasna pomisao — pretpostaviti da bi sudija mogao da bude ubica?

Ne, on to misli samo zato što je gnevan na tog oštrog, nemilosrdnog čoveka, koji je do sada vodio mnoga suđenja i mnoge razbojнике doveo do zaslužene kazne.

Možda je ipak i nedužne poslao na vešala i tešku robiju? Šta je, na primer, bilo sa Majkom Džekobsom? Zar nije potpuno nedužnog čoveka svojom rečitošću i razmetanjem slomio. Jednog bespomoćnog čoveka tako uništio, da je samom sebi presudio.

Sada se Garson sećao toka suđenja. Činjenice su doista govorile protiv tog starca. Ipak Holiot je veoma mnogo doprineo da ono što su neke bile samo pretpostavke i sumnje, deluje kao činjenica. Čehu kra-

đu je tako konstruisao da su svi verovali kako se upravo tako i odigralo. Sve samo zbog toga što je on, Randolph Holiot, bio uveren u krivicu Majka Džekobsa.

Sumnja u Četa Hakata bila je veoma jaka. Prokletstvo, i tu je sudija dosta doprineo. Doprineo svojim svedočenjem.

Međutim, tu su bili još Alma Gordon, krojač Gibon i trgovac Harlanger. Na njih nije mogao da utiče.

Garson pogleda prema vratima koja su se upravo zalupila iza mršavih sudijinih leđa.

Sad i on ima neprijatelja. Jednog opasnog, moćnog neprijatelja u čijim rukama se nalazi smrt. Zar je mogao jednog potpuno nedužnog čoveka da pošalje na vešala?

Zadubljen u sumorne misli sedeo je pomoćnik šerifa Volkota i gledao u zemlju. Vreme je odmicalo. Nekoliko minuta pre deset izveo je Hakata neobrijanog i neumivenog i odveo u gradsku vešnicu.

Ljudi na ulici su zastajali dok su prolazili mimo njih.

„Pogledajte: ubica šerifa!“, čitalo im se na licima.

Holiot je već sedeo na podijumu na svom nešto uzdignutom mestu i mračno odmerivao zatvorenika koga su upravo uveli. Dvorana je bila puna do poslednjeg mesta. Desno uz Holiota sedeo je gradonačelnik, dok je stolica na levoj strani bila prazna. Mesto rezervisano za šerifa. Dalje su s leve i s desne strane sedela tri čoveka — porotnici.

Holiot podiže ruku. U sudnici je nastao tajac. Garson i Hakat su ostali da stoje ispred sudijskog stola. Holiot udari malim srebrnim čekićem o sto. Bio je to znak za početak suđenja. Trajalo je samo dvadeset

sedam minuta. Kovač Čet Hakat je osuđen na smrt vešanjem. Porotnici su brzo odlučili. U ušima im je još uvek odjekivao saslušanje i uništavajući iskaz sudije. Međutim, niko ko je prisustvovao ovom suđenju neće zaboraviti iskaz svedoka Martija Andersona. Holiot nije naravno mogao da odbije da sasluša puškara. Međutim, ponašao se prema njemu užasno.

— Šta vi hoćete?

— Imam nešto važno da objasnim, vaša milosti.

— O tome da li je važno odlučujem ja.

— Jeste važno, jer dokazuje Hakatovu nevinost. Čim je ubistveni metak ispaljen na šerifa, ja sam mu izvadio kolt iz futrole i ispalio iz njega šest metaka. Šest metaka iz revolvera koji samo šest ima. Znači nije nedostajao ni jedan metak.

— Šta podrazumevate pod tim odmah?

— Odmah čim sam mu prišao. Kada sam čuo pucanj istrčao sam na ulicu.

— Gde ste bili kada je metak ispaljen?

— U svojoj kući, za radnim stolom.

— Koliko je taj vaš sto udaljen od mesta na kome je ubica stajao?

Mali Anderson se ispravi.

— Gde je ubica stajao, vaša milosti, ja to ne znam. Zadatak je suda da to ustanovi. Ali znam koliko je razdaljina do mesta na kome je Čet Hakat stajao. Nekih trideset koraka od moje kuće.

— Anderson! Oštro vam prebacujem zbog ovakvog nepromišljenog ponašanja pred sudom — siktao je sudija.

Marti energično podiže desnu ruku.

— Od kada je istina, nepromišljeno ponašanje, vaša milosti?

— Svedoče Andersonu nije vam dozvoljeno da se ovde prepirete. Mi nismo u Tombstonu.

Ozbiljno raspoloženje i napeta situacija bili su kao rukom odneseni. Zaori se smeh.

Sudija je porazio malog puškara.

Međutim Anderson nije ni pomišljao da poklekne.

— Vaša milosti, to što ste mi sada rekli je nedvosmislena uvreda, što neću da otpim.

— Da možda ne potičete iz nekog drugog mesta a ne iz Tombstona? — pitao je Holiot isturene glave kao ptica grabljivica.

— Ja jesam iz Tombstona, ali to ne može za vas da bude povod da izmišljate uvrede protiv mene.

— Dosta sada. Na stvar — naredio je sudija.

— Ne, vaša milosti. Ja nastojim na tome, iako se vama možda veoma žuri u krčmu na viski...

Holiot skoči kao oparen. Po licu mu se razli gotovo samrtničko ble-dilo. Otvorio je usta i hvatao vazduh. Vikao je iz sveg glasa da bi nadjačao smeh prisutnih, onih koji su bili na Martijevoj strani.

— Svedoče Andersone, osuđujem vas na globu od trideset dolara zbog vređanja suda.

Marti pogleda bez straha, a onda se nasmeja.

— Vi mene možete da vređate, sudija, ali ja vas ne smem! Dakle, u tome je razlika.

— Dužnost vam je da poštujete sud i...

— I vi da poštujete svedoke!

— Na stvar! — vikao je sudija, koji nikako nije mogao da izađe na kraj sa bistrim svedokom iz dale-

kog Tombstona. Poželeo je u ovom trenutku da mali Marti nikada nije napuštao bandu Klantonovih.

— Na stvar — ponovi sudija još jednom.

— Odmah, vaša milosti — odgovori Anderson hladno. — A zadovoljenje od vas tražim posle sude-nja.

Plašljivi sudija klonu na stolicu i pogleda malog puškara zbunjeno.

— Zadovoljenje? Šta hoćete time da kažete? Ne uobražavate možda da ću voditi suđenje protiv samog sebe, samo zbog toga što se vi smatrate uvređenim s moje strane?

— Nipošto, vaša milosti. Ovim vas pozivam na dvoboj revolverima i očekujem vas tačno u dvanaest sati na glavnoj ulici. A sada na stvar. Rekao sam, naime, da od mesta na kome sam se nalazio pa do mesta gde je Hakat stajao ima oko trideset koraka.

Boja sudijinog lica postala je sada zelenkasta. Da li se sve to dogodilo doista, ili je pijan kao obično? Zar ga je ovaj mali bistar čovek tamna lica doista pozvao na dvoboj?

Isključeno! To ne može biti istina!

Randolfu Holiotu bila je potrebna ogromna snaga da bi nastavio sa suđenjem. Krupne graške znoja rosile su mu čelo kada je upitao.

— Zašto?

— Šta zašto? — pitao je Anderson.

— Zašto ste istrčali? Mislim, zašto ste pritrčali Hakatu?

Sudija je veoma sporo nastavio suđenje. No kako su minuti prolazili uspevao je sve bolje i bolje da svojom rečitošću nadmudri puškara i ubedljivim rečima tvrdi da je Hakat ubica. Na kraju je dao Martiju znak da napusti mesto za svedoke.

Marti je ipak ostao da stoji i zabacio je glavu.

— Ne, vaša milosti, ne mogu još da idem. To što ste vi sada izneli nikog ne može da ubedi. Hakat nije ubio Bastera Lija jer uopšte nije pucao. Tako je bez obzira što ste vi sve to vrlo vešto ispričali.

Na žalost, Marti Anderson nije mnogo uspeo, jer su žustre Holiotove reči snažno uticale na porotnike. Osim toga, većina u sali je imala neki unutrašnji otpor prema malom puškaru iz Tombstona prosto zato što je iz — Tombstona.

Međutim, Marti Anderson je još uvek ostao na istom mestu. Njegovo istupanje kao svedoka imalo je još jednu žestoku fazu.

— Hteo bih još da saznam vaša milosti zašto mene uklanjate sa mesta svedoka kao zbunjenog i pomenog?

— Zato što jeste smeteni, Andersone...

— Mister Anderson, molim vas — opomenuo je puškar. — Vaša milosti, moram da vas zamolim da mi to malo detaljnije objasnite.

— Ol rajt! Vi doduše zadržavate ceo sud i konačno donošenje smrtnih presuda...

— Smrtnih presuda — prekide ga pomoćnik šerifa Garson, koji do tada nije izustio ni jednu jedinu reč. — Ali, vaša milosti, vi uopšte ne možete znati kakvu će odluku porotnici da donesu.

Sudija ga prezrivo odmeri.

— Vi možda ne znate, Garson, jer očigledno sporo mislite i ne pratite dobro tok suđenja. Ja, međutim, znam presudu, jer samo jedna presuda može da postoji.

Garson obori glavu.

— To je neshvatljivo — uzviknu Anderson glasno. — No, pre svega

hteo bih da znam zašto sam ja pometen.

Holiot ponovo skoči sa stolice.

— Reći ću vam čoveče iz Tombstonia. To je zbog toga što ste vi...

— Zbog toga što sam iz Tombstonia zar ne?

— Ne, to nisam tvrdio, nego...

— Holiot je očigledno pokušavao da nađe izlaz i našao ga je u poslednjem trenutku. — To je sve zbog toga što ste vi došli na doista neobičnu ideju. Šta vam je bilo da pritrčite Hakatu, izvučete mu kolt iz futrole i ispalite metke? Uzgred rečeno, niko ne može da se zakune da je doista bilo šest.

— Ja mogu da se zakunem — drznuo je Garson još jednom.

— Tišina! — grmeo je sudija.

— Zašto oduzimate reč čoveku koji vam protivreči — pitao je puškar.

— I vi bi trebalo da čutite — brecnuo se Holiot — jer sada govori sud. Ja optuženog smatram krivim i to je dovoljno. Svako dalje produžavanje suđenja znači besmisleno gubljenje vremena. Svako od ovih ljudi prisutnih u sali rado bi se vratio svom poslu, ali ih vi, Andersoni, zadržavate svojim cepidlačenjem.

— Cepidlačenjem? Vi nazivate cepidlačenje činjenicu kojom se dokazuje nevinost jednog čoveka, za koga želite da bude osuđen na smrt — uzviknu uzbuđeno Anderson.

— Čutite, Andersoni, inače ću morati da vas kaznim sa još trideset dolara.

— Samo to učinite, sudijo. Nećete u svakom slučaju doživeti da uzmete od mene taj novac.

Holiot ustade. Svi u sali su videli da se tetura.

— Šta hoćete time da kažete?

Mali puškar priđe sasvim blizu sudijskom stolu.

— To da ću vas u dvanaest sati napolju na glavnoj ulici u otvorenom dvoboju revolverima pobediti. Hoću da kažem da ćete tom prilikom umreti, Randolfe Holio! Nego, vratimo se na stvar. Zbog čega sam ja to pometen?

Sudiji je ponovo bilo potrebno dosta vremena da se posle ove otvorenje pretnje pribere, umiri i nastavi suđenje. Bio je i dalje veoma bleđ.

— Šta vas je podstaklo na to da izvučete Hakatov kolt iz futrole. Zbog čega ste mislili da treba da dokazujete baš njegovu nedužnost? Ko može da kaže sudu da taj trik niste izveli u dosluhu sa ubicom?

— To nije nikakav trik — branio se puškar.

— To jeste trik i to prilično podmukao. Tako nešto može pasti na pamet samo čoveku koji...

— Oprezno, vaša milosti. To nisam ja izmislio.

— A ko je onda? Verovatno Hakat.

— Ni on, vaša milosti, nego jedan šerif po imenu Erp. Vajat Erp.

U sali je zavladała mukla tišina. Holiot odmahnu glavom.

— Time ne možete nikome podvaliti.

— A vi se možete raspitivati u Dodž Sitiju. Bilo je to pre tri godine. Džimi Lonegan, jedan momak iz Nogalesa, bio je optužen u Tombstonu da je ustrelio farmera. Nepun minut pošto je metak ispaljen pojavio se maršal, istrgao Loneganu kolt iz opasača i ispraznio magacin.

— I?

— Nedostajao je jedan metak!

— O!

U sali je ponovo na trenutak nastala tišina, a onda je vešt i rečiti sudija ponovo skrenuo vođu na svoju vodenicu.

— Vi ste jedan prilično vešt čovek, svedoče Andersone. Međutim, sve te vaše lepe reči ne mogu da umanje tešku i preveliku krivicu Četa Hakata. Tri svedoka su se zaklela da je ustrelio šerifa i to s leđa. To je podmuklo, pogano ubistvo. I zato će ubica dobiti zasluženu kaznu. Nijedan čovek na ovom svetu neće da štiti podmuklo ubistvo. Šta bi bilo od ovoga grada kada bi i dalje takvi elementi vršljali kako im je volja? Ne, zakon mora gvozdenom rukom to da sprovede. Svaki onaj koji brani takvo grozno zločinačko delo treba da se stidi, jer već samim tim škodi ugledu grada. No, lako je igrati se sa dobrim imenom jednog stranog grada. Kada bih ja na primer došao iz Tombstona, sigurno mi ne bi ovaj gradšć Volkot toliko prirastao za srce.

Govorio je tako da je izazvao u porotnicima i ostalim prisutnim u sali žestok gnev. Zbog toga je i doneta odluka: kriv!

Holiot je saopštio zvaničnim glasom.

— Smrt vešanjem. Kazna će biti izvršena u dvanaest sati!

Na to Anderson uzviknu:

— To je nemoguće, sudijo Holiot. U dvanaest sati ste vi sprečeni.

Sudija je morao obema rukama da se uhvati za sto. Njegov pokušaj je propao. Zakazao je izvršenje presude za dvanaest sati, a mali puškar je izazov na dvoboj dao pre donošenja presude.

— Sprečen? — promuća sudija.

— Da, sprečeni, vaša milosti, jer u dvanaest sati ćete umreti.

— Umreti — ponovi Holiot muklo i htede da napusti sudnicu.

Garson mu priđe, zaboravljajući potpuno svog zatvorenika.

— Kad onda treba da bude izvršena presuda, vaša milosti?

— Kada? U... posle dvoboja koji ću imati sa ovim čovekom.

— Onda nikad neće da bude izvršena — dobaci Anderson.

Holiot pogleda malog čoveka podmuklo ispod očiju. Ovog malog čoveka iz Tombstona, koji ga je sada izazvao na borbu na život i smrt, sopstvenom nepromišljenošću neoprostivo je potcenio...

On taj dvoboj neće preživeti. On, Randolph Siril Holiot, doktor prava, sedam godina državni savetnik u Baltimoru, sudija u Konektikatu, sudija u Dalasu. Zbog izrazite slabosti prema piću gurnut je u ovaj mali planinski gradić.

Ovu borbu neće preživeti. Čime bi, uostalom, mogao da se suprotstavi puškaru? Bez ikakvog osnova i povoda ga je teško uvredio. Čovek iz Tombstona će mu se osvetiti na način koji nije protivzakonit.

Svaki čovek iz Tombstona ume dobro da puca.

Kao uostalom i svaki Klantenov čovek...

Lupajući glavu takvim mislima napustio je dvoranu. Ostao je da stoji na vratima posmatrajući glavnu ulicu.

Za pola sata dvoboj će biti obavljen i on, sudija Randolph Holiot, ležaće u uličnoj prašini Volkota mrtav, ugašen kao cveća.

Zbog toga što je u Koloradu obavezno da sudija prisustvuje izvršenju smrtne kazne koju je izrekao, izvršenje se neće sprovesti. Čudan splet okolnosti, kome je on znatno doprineo.

Sala se polako praznila.

Holiot, je, teturajući se, krenuo prema kući.

To mu je, dakle, donela na kraju njegova borba protiv kovača Hakata! Do tada je svoj poziv smatrao nekom vrstom šaha. Borbe sa optuženim, koje je uvek dobijao svojim govorništvom, razumom i obrazovanjem, a i lukavštvom.

I danas je to isto učinio, s tom razlikom što je i samom sebi izrekao smrtnu presudu.

Holiot je bio uveren da protiv Martija Andersona nema nikakvu šansu. Uostalom, kada je poslednji put držao kolt u rukama? Da, sada se seća; bilo je to u ono vreme u Dalasu kada su mu braća Bitlon pretila. Neko vreme je nosio u džepu od kaputa mali revolver iz koga naravno nikad nije ispalio ni jedan jedini metak.

Zar nije mogao da pokuša da okrene točak sudbine i tog Andersona pošalje u pakao?

Naravno, to bi bila njegova jedina šansa.

Mogao je čoveku iz Tombstona da natovari na vrat da je bio Hakatov pomoćnik. U tom slučaju, kao što je Hakat osuđen na smrt vešanjem i ovom bi se paklenom puškaru našla omča na vratu.

Samo je time mogao da izvuče sopstvenu glavu iz omče. Kako se toga samo nije ranije setio! Ne, bio je suviše uzbuđen Andersonovim izazovom na dvoboj.

Okupan u znoju stigao je kući.

Žena, koja je mogla biti petnaest godina mlađa od njega, poslala mu je u susret.

— Randolfe! Za ime neba, kako to izgledaš?

Kler Holiot, žena sa kojom se pre

devet godina venčao, stajala je drhteći celim telom, uverena da je njen muž opet neumorno pio i preživeo srčani udar. Već odavno je strahovala od toga.

Holiot je grubo odgurnu ustranu, — Pusti me!

— Randolfe, idem po lekara!

— Zbog čega? Ja sam zdrav. Zdrav ko dren. U svakom slučaju još uvek sam zdrav. Moja jetra bi sigurno mogla da izdrži još bar dve decenije, u to budi uverena. Međutim, srce ono će već danas prestati da kuca. Šta ja to govorim: još danas? Za pola sata, tačno u dvanaest.

„Govori kao ludak”, mislila je žena i nervozno odvezivala pantljike kecelje. Čudno! Pri tom izgleda prilično trezan. Znači, s njim je ozbiljno loše.

— Dakle, imaš smetnje na srcu, Randi?

Mrzeo je da ga zove Randi. Podsećalo ga je to na mladog čoveka koga je ona nekada poznavala. Zvao se Randi. Kler Holiot je tog mladića poznavala samo iz viđenja, preko svoje majke. Međutim, on joj je u piću priređivao bezbrojne ljubomorne scene, koje su trajale satima, sve do svanuća, i pritom joj prebacivao da je bila Randijeva ljubavnica i da je uništila njegovu životnu sreću. Govorio je tako o čoveku koga uopšte nije poznavao i koga je nesrećna Kler dva tri puta videla u kući svojih roditelja. Bilo je to u vreme kada je sudija bio još uvek oženjen Norom Galeston i napustio je baš zbog tamnooke Kler Konovel. Možda o Randiju ne bi nikad ništa ni saznao da se njena mati nije hvalila ćerkinim obožavaocima.

Ovoga puta nesrećna Kler nije vi-

še imala snage da se pravda brani ili objašnjava.

— Donesi mi viski — jeknuo je i gurnuo vrata dnevne sobe.

Bila je to neukusno nameštena prostorija, prepunjena plišanim nameštajem po sudijinom ukusu, a u inat ženi.

Utonuo je u veliku ružnu plavu naslonjaču i viknuo:

— Viski!

— Randolfe, preklinjem te! Ako već imaš neke smetnje sa srcem...

Okrenuo je glavu prema njoj.

— Ne još, Kler. Nemam još bolove. Osetiću bolove samo na delić sekunde. Uveren sam da će tako biti.

— Ne razumem te.

— Nije ni potrebno. Shvatićeš kada me budu uneli u kuću.

— Randi — vrisnula je i uhvatila se za vrata da ne padne.

— Viski — grmeo je sudija.

Prišla mu je i spustila ruku na kosu.

— Ali ja te volim — rekla je nesrećna žena muklo.

Holiot se nesvesno trže.

Šta je ona to kazala? Ja te volim!?

Da, ona ga je volela.

On je to potpuno zaboravio, zaokupljen svojim sopstvenim tako važnim životom, zaokupljen viskijem i ženama s kojima je prekraćivao vreme u krčmama, dok je ona — ta lepa i mlada žena — čekala kod kuće.

Ona ga je volela.

One druge, u barovima i krčmama, ga nisu volele. Volele su njegove dolare i društvo značajnog čoveka koji je odlučivao o životu i smrti. Naravno, nisu znale da je on jedan od najnemilosrdnijih i najnepravičnijih sudija.

Tih nekoliko reči, koje je izgovorila njegova žena, parale su mu srce. Ona ga je volela! A on je morao da umre!

Ležao je mrtav u dvanaest sati u prašini glavne ulice, a ona, njegova lepa mlada žena, mora dalje da živi bez njega. Neko drugi će je uzeti u naručje i on će ležati napolju u ružnom groblju dok će humka zarasti u korov.

Obuzelo ga je takvo očajanje da je odgurnuo ženinu ruku i gotovo kriknuo.

— Kler, ja moram da umrem!

— Ali, Randi, molim te. Ne moraš da umreš! Pa ti si mlad i zdrav.

Mlad? Sa pedeset?

Zdrav? Doista, bio je još uvek zdrav, iako mu jetra baš nije bila sasvim u redu. Međutim, to bi se dalo preboleti u koliko bi promenio način života. Treba samo odlučno da se okani viskija. Ah, kako bi se rado rešio na tako nešto samo kad bi za to imao šanse!

— Kler, ja moram da umrem — ponovio je ječeći.

— Ne! — Glas joj je drhtao. — Kako možeš samo tako da govoriš! To ti alkohol muti svest. Treba konačno da učiniš ono što ti je doktor Fabijan rekao.

— Kler, shvati već jednom. Ja moram da umrem. Umreću jer će me on ustreliti.

— Ko? — upitala je žena smrtno pobledevši.

— Marti Anderson.

— Marti Anderson — ponovila je, još uvek ništa ne shvatajući.

— On me je izazvao na dvoboj.

— Ali zbog čega?

— Zato što se lupez smatrao uverenim. Taj Klantonov čovek!

— Ja sam te toliko molila da ga ne nazivaš tako. Sinoć kada si ovde

sedeo sa gradonačelnikom i ostalom trojicom nekoliko puta si ga tako oslovio. Nije mu svakako prijatno.

— Tačno, nije to hteo da otrpi i time je dokazao da je doista pripadao Klantonovoj bandi.

— Kako to misliš? — mucala je žena.

— Samo jedan pravi Klantonov čovek može tako da reaguje, da bude tako drzak i izazove sudiju na dvoboj. No šta mi вреди sad da to zaključujem? On će me ustreliti bez milosti. On je revolveraš, a ja neprijatelj oružja.

— Kada to treba da se odigra za ime neba?

— U dvanaest, tačno u dvanaest. Ja sam hteo da se spasem odlaganjem zbog izvršenja presude, ali me je on prozreo, prevejani, bandit. Ustreliće me kao besnog psa!

— Šta si hteo da učiniš za ta tri dana? Mislio si da ga odgovoriš od namere?

— Pusti, Kler, sad to više nije važno.

— Ne, reci mi!

— Pa, eto, mogao sam da bežim.

— Beži sada!

— Prekasno. Verovatno stoji ovde pred mojom kućom. Ako ne on, onda neko od Hakatovih prijatelja. Taj šerifov ubica će izbeći vešala.

— Ti si se pobrinuo da ga porotnici osude na smrt?

— Da.

— Randolfe, ja sam te preklinjala da sve do sitnice ispitaš, da održiš tri suđenja umesto jednog kako bi sve dobro ispitao. Evo šta si učinio! Sada bumerang pogađa tvoju sopstvenu glavu.

Holiot samo klonu dublje u naslonjaču.

— Randolfe — upozoravala ga je žena. Evo...

Izvukla je fijoku velikog pisaćeg stola.

— Ovde je revolver. Napunjen je. Evo, ima još metaka. Molim te, idi u dvorište i pokušaj da s njime pucaš.

Sudija odmahnu rukom.

— Ne bih mogao da pogodim zid ni sa rastojanja od pet koraka. Ni veoma širok zid, a da ne govorimo o čoveku i to takvom strelcu.

U to se čulo kucanje na ulaznim vratima. Kler Holiot pohita da otvori. Napolju je stajala mala žena, guste crne kose i brižnog lica.

— Ja sam Meri Anderson.

— Gospođa Anderson? — upita sudijina žena zbunjeno. — Žena Martija Andersona?

— Da. Molim vas, gospođo, morate me saslušati. Moj muž hoće dvoboj sa sudijom. Pa to je ludost!

— Tako je — složi se Kler Holiot. — Ne samo ludost, nego i ubistvo!

— Eto vidite baš to sam i ja isto rekla, jer moj Marti celog svog života nije ispalio ni jedan jedini metak iz kolta.

Sudijina žena se upadljivo trže.

— Šta to govorite? Ja sam mislila da je on puškar.

— Puškar da. On pravi puške i ništa dalje. Sa revolverom ume da rukuje, koliko vi i ja. Sudija će ga ubiti.

— Ne... moj muž on nije divljak, nije ubica. On je sudija i...

— Zašto je samo vređao mog muža? Sada će jedan od njih dvoje ostati u prašini. Ja to neću moći da preživim.

Puškarova žena zakloni lice šakama i počeo da jeca.

Kler Holiot je zbunjeno gledala leđa nesrećne žene kako se tresu od jecanja.

— Zar ne možete da to sprečite, gospođo Anderson?

— Ne, kako?

Na to je sudijinoj ženi sinula kroz glavu jedna misao.

— Zar ne biste mogli da mu izvadite metke iz revolvera?

Žena podiže pogled. Oči su joj bile suzne i crvene.

— Metke iz revolvera? I šta onda? Zar zato da bi ga vaš muž mogao lakše ubiti, ustreliti kao zeca?

Otrčala je glasno plaćući.

Kad se Kler Holiot okrenula, videla je muža kako stoji u dnu hodnika.

Odmahivala je glavom.

— Sigurno je on odličan strelac s puškom — reče sudija. No šta to pomaže? Ja nemam pojma ni o jednom oružju. Ako ništa drugo, pogodiće me drugim metkom. Pogoditi u sred srca. Kad samo pomislim da sam ga mogao uništiti još u sudnici. Sada bi u istom trenutku, u kome namerava da me ubije, visio zajedno sa Hakatom.

*
* * *

Čet Hakat je odveden natrag u zatvor.

Ako se ranije za njega moglo reći da je obeshrabren, suđenje ga je dotuklo. Sudija mu je posvetio samo nekoliko minuta, postavljajući mu pitanja, ali mu nije dao mogućnost ni šansu da se odbrani. Gotovo se toga više nije ni sećao. Jedino što

mu se duboko urezalo u svest bio je iskaz Martija Andersona. Sećanje na tog malog čoveka iz Tombstona poneće i u smrt.

Sedeo je pritisnut sivilom zatvora. U hodniku su se čuli koraci. Prišao je pomoćnik šerifa i stao ispred vrata ćelije. Pogled mu je bio bistar i trezan.

— Jestè li vi ustrelili Bastera Lija, Hakat? — upitao je muklim glasom.

Čet odmahnu glavom.

— Nisam, Garson, kunem vam se.

— Znete li možda ko ga je ustrelio?

— Ne.

Garson oprezno pogleda u pravcu kancelarije, a onda uze svežanj ključeva i odlučno gurnu veliki ključ u bravu.

Istog trenutka vrata ćelije su se uz škripu otvorila. Gledao je svog zatvorenika pravo u oči, zatim je otrgao zvezdu sa grudi, bacio je na zemlju i nagazio je potpeticom.

— Bilo je to najnepravednije suđenje koje sam doživljavao. Ne znam šta je tom Holiotu. Čak i da vas smatra ubicom, nije smeo tako da se postavi. Možda ga je piće uništilo. Sada će ga Marti Anderson dokrajčiti. Kada bude mrtav, vama preči linčovanje. Ja za to ne želim da snosim krivicu.

— Ali vi uopšte ne snosite nikakvu krivicu — reče mu Čet Hakat neshvatljivo mirno.

Garson se okrete i pođe prema kancelariji.

— Odlazim — rekao je — i to ću izaći kroz dvorišna vrata kako se moje odsustvo ne bi brzo primetilo. Vaš revolver visi u opasaču. Anderson ga je tamo ostavio.

— Garson!

Pomoćnik, koji je već krenuo, okrete se i upitno pogleda kovača preko ramena. Čet je stajao na otvorenim vratima ćelije.

— Ostanite, Garson.

— Zbog čega?

— Zbog toga što će vas sigurno slediti.

— Imam brzog konja, momče.

— A vaša žena? A deca?

Duboka bora urezala se između Garsonovih obrva.

— Da, moja žena, moja deca. Vi ste danas pre podne već načinili od mene kukavicu. No, to je prošlo. Uostalom, šta mogu dva dečaka imati od oca kukavice? Ja neću da snosim krivicu za vašu smrt, Čet. Ne mogu da vam odbranim život. Moje snage su ograničene. Nisam Vajat Erp, a imaću ceo grad protiv sebe...

Čet ga prekide.

— Zbog čega ste tako iznenada uvereni u moju nevinost?

— Reći ću vam odmah. Zbog toga što jutros niste iskoristili moju lakomislenost. Niste me onesvestili i pobjegli, iako ste to mogli. Mogli ste da učinite to i kada je sudija ovde bio. Pošto niste tako postupili, počeo sam da sumnjam u vašu krivicu.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina koju je prekinuo Hakat.

— To je besmisleno. Ako ja pobegnem obojica smo izgubljeni i vi i ja. Ja nemam brzog konja.

Garson je stajao na vratima i pijljio pored sebe.

— Šta vi uopšte hoćete, čoveče! Zar ne shvatate još uvek šta će se ovde dogoditi? Ti psi će vas linčovati.

— Ne znam...

— Mogu vas obesiti bez sudije, a taj ludak neće imati mogućnosti da dođe do vešala sa nekoliko unci olova u glavi ili grudima. U tom slučaju će hrabri građani Volkota sprovesti linč.

— To moramo da sačekamo — rekao je Čet mirno.

— Da sačekamo? Ja već sedamnaest godina nosim zvezdu, čoveče! Nosio sam je u Šeridanu, Činu, Hastingsforsu, Gvadalupi, Vičiti i Bedfordu, pre nego što sam došao u ovo đavolje gnezdo. Poznajem masu koja napolje vreba. Kada Anderson bude bacio sudiju u prašinu, masa će postati razgnevljena i zapaljiva. Žrtva ćete biti vi. Nećete biti prvi put da to preživljam.

Stajali su tako ćutke.

Garson na teškim vratima koja su vodila u kancelariju a Hakat ispred svoje ćelije.

U to su se otvorila ulazna vrata s trema. Garson se naglo okrete. Pred njim je stajala žena — Džin Somers. I Hakat je mogao da vidi. Pritrčala je pomoćniku.

— Mister Garson... — Lice joj obli rumen kada je ugledala Hakata kako stoji na otvorenim vratima ćelije.

Garsoan je pogleda.

— Ako ste možda hteli kod njega gospođice Somers, samo izvolite. Ja sam ionako krenuo.

Džin nije shvatila. Pomoćnik je upita:

— Možda niste zbog njega došli?

Devojka je nosila zamotuljak u ruci.

— Jesam. Evo mister Garson, to je od mog oca, mog strica i zajedničkog prijatelja Kartera. Štedeli su dugi niz godina. Tu ima sedam stoti-

na srebrnih dolara. Uzmite ih i pustite mister Hakata da beži.

Garson pogleda na zamotuljak, a onda prsnu u grohotan smeh.

— Evo, gospođice Somers, on stoji na otvorenim vratima. Svojom rukom sam ih otvorio. Ali on neće da beži, neće uopšte. Zato što je nedužan. Shvatate li vi to? Ne, ni ja takođe. Možete da pokupite taj svoj novac i kažete svom ocu, stricu i Hanku Karteru da bih ja toj sumi rado dodao i nekoliko desetina dolara, koje imam, kada bi to nečemu koristilo. Međutim, Čet neće da beži.

— Ali on jeste neduž...

Na to je Garson munjevito uhvati za ruku. Odjednom mu je glas postao drugačiji, izmenjen. Zvučao je grubo i gorko.

— Šta ste to rekli gospođice Somers?

— Ništa.

— Jeste, rekli ste glasno i jasno: „on je nedužan“.

Džin je htela da se otrgne, ali je Garson grčevito držao.

— Rekli ste da je nedužan. Rekli ste to gospođice Džin Somers veoma uvereno.

— Da — promuca devojka.

— Dakle, vi znate da je on nevin osuđen na smrt?

Džin obori glavu.

— Vi to znate, zna vaš otac, stric, pa čak i Karter. A ipak je osuđen.

— Moram da idem!

— Samo trenutak, gospođice. Ako ste već toliko uvereni u njegovu nedužnost...

Ponovo su se otvorila ulazna vrata.

Bio je to dugonja Džekins, jedan od ljudi koji je juče najviše teretio

Hakata. Mladić je bio zaposlen u pivnici Kida Alamose.

— Hej, šerife! Ako Marti bude slučajno udesio sudiju, Hakat neće ni minuta duže živeti i...

Čarli Garson je pustio ruku devojke i žestoko zamahnuo desnom pesnicom tako da je mladić odmah bio na zemlji. Pao je koliko je dug i nije se micao.

Još se nije slegla ni prašina od njegovog treska na pod, a pomoćnik šerifa opet dokopa devojku za mišicu.

— Ako ste već toliko uvereni u njegovu nevinost, Džin Somers, morali biste da znate i ko je ubica šerifa.

— Ne, ja to ne znam.

— Zbog čega ste tako uvereni u Hakatovu nedužnost?

— Zbog toga što jednostavno ne mogu da verujem da je ubica.

Dedutim, Čarli Garson nije hteo da dozvoli da ga obmane. Devojka je govorila o Hakatovoj nevinosti veoma sigurno i uvereno.

— Govorite, Džin Somers! Dovoljno je loše što niste na suđenju govorili.

— Ja uopšte nisam ni bila u gradskoj većnici.

— Baš zato. To je žalosno, ali govorite sada. Ko je ustrelio šerifa Li-ja, ako to već Hakat nije učinio?

— Ne znam.

Grubo je privukao devojku.

— Ko?

— Garsone — opomenuo ga je Hakat.

— Vi da ćutite — brecnu se pomoćnik šerifa.

Ponovo su se otvorila vrata. Ovo-ga puta je to bio mladi Harlanger, je dan od tri glavna svedoka protiv Hakata.

Kada je video situaciju, hteo je brže bolje da pobegne.

— Stoj!

Garson je uperio svoj veliki smit-
veson revolver, koji je preuzeo od
ubijenog šerifa s tim da ga nosi sve
dok novi šerif ne bude izabran. Ta-
ko je nalogao zakon.

Harlanger je pobledo.

— Garson, jeste li poludeli? Pus-
tite me!

— Ništa od toga burazeru. Vama
se ovamo veoma žurilo. Čak ste ule-
teli bez kucanja, kao da je ovo šta-
la i kao da je stari Garson ciganin
koga ne treba uvažavati.

— Opominjem vas!

— Zaveži, Harlanger! Stani ta-
mo preko uza zid inače ćeš se naći
kraj onog momka na podu.

Harlanger nije imao drugog izbo-
ra nego da poslušna naredjenje. Raz-
rogačenih očiju od straha gledao je
Četa Hakata. Setio se onog zimskog
dana kada je dole, sedamnaest mi-
lja od grada, propao kroz led jeze-
ra i satima se držao za ivicu doziva-
jući u pomoć. Bio je to Hakat koji
je čuo njegov poziv u pomoć i spa-
sao ga. Isti onaj čovek koga je sa-
da svojim iskazom odveo na vešala.

Džekins se osvestio, trljao bolnu
bradu i uspravio u sedeći položaj.
Kada je video kolt u pomoćnikovim
rukama promrsio je ošamućeno:

— Šta se ovde dešava?

— To sam đavo zna — reče Har-
langer. Garson mora da je polu-
deo.

— Zaveži, Harlangeru, inače će
biti zlo po tebe, varalice!

— Varalica?

— Da, varalice — vikao je po-
moćnik šerifa. — Koliko si samo pu-
ta moju ženu varao prilikom prod-
a

je masti, sapuna, brašna, šećera. Za-
kidao si na meri, lupežu. Mi imamo
u kući vagu i uvek ponovo premera-
vamo. No pošto ti je brat u grad-
skom savetu, a ujak gradonačelnik i
imaš još sijaset bogatih i uticajnih
rođaka nikada ništa nismo pred-
uzimali.

— Kleveta!

— Budi oprezan, amigo, inače će
ti stari Garson sabiti sve zube u
grlo.

— Nemojte samom sebi navlačiti
nesreću na vrat — vikao je sada
Čet.

— I vi da ćutite! — brecnu se
Garson ne okrećući glavu prema
osuđeniku na smrt.

— Koliko da znate, lupeži jedni,
glavoseče, mučitelji! Ja sam ovom
čoveku ponudio slobodu, jer nisam
uveren u njegovu krivicu. Na ža-
lost, ne mogu da dokažem da je ne-
dužan, ali ona možda može, ova žena
ovde. Ona koja je ponudila novac
za njegovo oslobođenje.

Džin je htela da se dokopa vrata,
ali joj je Garson presekao put.

— Ko je ustrelio šerifa Lija, Džin?
Vi to znate! Vi to morate znati. Ka-
ko ste u protivnom mogli da ponu-
dite toliko novaca da biste spasli
ovog nedužnog čoveka?

— Ja to ne znam.

— Vi to znate.

— Pazi, Čarli! — gotovo kriknu
Hakat.

Međutim, momak iz pivnice Dže-
kins se već bacio na leđa pomoćni-
ka šerifa i povukao ga na zemlju.
Bio je gotovo deset godina mlađi od
Garsona, ali nije imao sreće.

Pomoćnik šerifa ga je odbacio
snažnim udarcem noge. Sada se
Harlanger ustremio na Garsona.

U to se Hakat stvorio kraj njega, dokopao mladog Harlangerera i snažnim udarcem pesnice gotovo ga sabio u pod. U istom delu sekunde se Džekins spremio da napadne Garsona, ali ga je mladi kovač odbacio unazad. Udario je leđima o pisačicu i skljkao se.

U to su se otvorila vrata.

Nekoliko ljudi grunu u kancelariju.

— Hakat! Eno ga tamo, oslobodio se!

Ustremili su se na mladog kovača.

Garson im je presekao put.

— Natrag, pustite ga vi...

Međutim, savladali su ga, a samo pola minuta kasnije je savladan i osuđenik na smrt.

Čovek koji je hteo da pomogne Hakatu, koji mu je ponudio slobodu, bio je sada nemoćan. Harlanger i Džekins, koji su se istina s mukom držali na nogama, huškali su ljude na obojicu.

— Oni će obojica na vešala — vikao je Džekins. — Obojica! Ja ću svojom rukom zategnuti Garsonu konopac.

Mali sat sa kule prezbiterijske crkve otkucao je dvanaest puta. Ljudi su zastali kao ukopani.

Dvoboj!

Zgrabili su pomoćnika šerifa i osuđenika na smrt i izvukli ih na ulicu. Tremovi na obe strane ulice bili su puni ljudi.

Napred, gde se glavna ulica proširivala u trg, stajao je Marti Anderson veoma mirno sa rukama na bedrima.

Nosio je smeđe odelo, kao i pre podne, a preko kaputa pričvrstio je

težak opasač, na čijoj se levoj strani nalazio revolver kalibra 38.

Glave okupljenih ljudi poleteše sve kao po komandi u tom pravcu.

Događaja je bilo na pretek i to uzbudljivih. Već u sledećem trenutku okrenuli su glavu na drugu stranu, privučeni povicima i galamom iz šerifske kancelarije. Posmatrali su kako izvode osuđenika.

Odjednom su ljudi, koji su izvodili Hakata i pomoćnika šerifa, zastali kao ukopani i pogledali na desnu stranu prema sporednoj uličici, gde se upravo pojavio vosiko mršavi sudija.

Kako je samo izgledao taj čovek koji je već godinama odlučivao o životu i o smrti!

Bio je bleđ kao smrt, pogrbljen, već gotov. Nosio je crno odelo, belu košulju, crnu somotsku mašnu i crni šešir.

I on je takođe pričvrstio opasač, a u futroli se nalazio mali džepni revolver zvani „klover lif“.

Hladna odlučnost malog puškara iz Tombstona učinila je snažan utisak na okupljene ljude, pa je zbog toga očajnički izgled sudije izazvao gnušanje.

Teturao se! Da, sudija se doista teturao, prolazeći mimo šerifske kancelarije.

Na to Garson, koga su četvorica držala, zabaci glavu i povika:

— Gledaj da budeš bolji sa mcima, nego s rečima, Holiot! Ti si jednog nedužnog čoveka osudio na smrt, ali zato je tebi sada došao kraj.

Ljudi su zatvorili Garsonu usta i izvukli ga za kosu.

Holiot je zastao. Noge su mu jed-

nostavno otkazale poslušnost. Ako bi učinio samo još jedan korak, sručio bi se. „Treba da stanem ovde“ sinulo mu je kroz glavu. „Baš ovde. Možda će mi prići čovek koji hoće da me ubije“.

Međutim, smogao je snage da krene dalje. Na to se oglasi Čet Hakat.

— Andersone, odustanite vi. On nije u stanju ni da izvuče oružje iz opasača.

Lice mladog čoveka iz Tombstona bilo je pokriveno znojem, ali to niko nije primetio, niti je video strah u njegovim tamnim očima.

— Čutite, Hakat! Nije samo vas osudio, nego je i mene uvredio.

Čet, koji je bio snažniji od pomoćnika šerifa, uspeo je da se otme i skoči tri četiri koraka na ulicu.

— Svešteniče — vikao je visokom čoveku na suprotnoj strani ulice, koji je sa ostalim ljudima stajao na tremu.

Njegovi čuvari priskočiše i ponovo ga savladaše.

Bez obzira na to vikao je iz sveg glasa:

— Hastinks, ako to dozvolite, onda ste vi jedan običan lupež. Sudija je izgubljen!

Čuvari mladog snažnog kovača imali su muke da ga savladaju. Končno se sveštenik pokrenuo. Ukočenim koracima sišao je sa trema i presekao sudiji put.

— Stanite, mister Holiot!

Sudija nesigurno zastade.

Šta se to dogodilo? Neki čovek se umešao u dvoboj. Pa to je neshvatljivo. Prema nepisanom zakonu ove zemlje niko nema prava da se meša u otvoreni dvoboj revolverima.

Međutim, čovek koji se drznuo da to učini bio je sveštenik!

Na ulici je vladala pritiskujuća tišina.

— Sklanjajte se s puta svešteniče — povika Anderson.

Otac Hastinks podiže obe ruke u vis.

— Stojte! Stojte! Preklinjem vas, Andersone! On nije nikakav strelac. Ako je izrekao pogrešnu presudu, mora li zbog toga sada da bude ubijen?

— Ubijen — promuca Anderson žustro i pođe dva koraka napred. — Ko to da ga ubije?

— Pa vi, Andersone, vašim mecima...

— Ja? Čoveče, svešteniče! Kada biste samo znali... — Izvukao je naglo kolt iz opasača i bacio ga ispred sebe.

Oružje je doletelo tačno pred noge pomoćnika Garsona.

Ovaj se munjevito saže, dokopa oružje i uperi ga na svoje napadače.

— Hej, šta je sad to — vikao je Anderson. — Garson, čujte, čoveče pa revolver nije napunjen!

Garson podiže kolt prema nebu i povuče obarač.

Klik, čulo se metalno škljocanje. Šest puta: klik!

Garson baci kolt daleko od sebe.

Holiot je stajao kao okamenjen.

— Šta... šta to...? Šta ste to smerali, čoveče — rekao je bez daha.

— Šta je smerao — grmeo je Garson. — Hteo je da pusti da ga ustrelite, da biste se najzad dozvali u pamet, prokleti lupežu.

Holiot je okrenuo glavu i gledao pomoćnika šerifa ništa ne shvatajući.

Iznenada se dogodilo nešto potpuno neočekivano. Sudija se zanese i tresnu svom žestinom na zemlju kao posečen.

Ležao je u prašini ne dajući znake života.

Doktor siđe sa trema i naže se nad sudiju. Okrenuo ga je na leđa i otvorio mu kaput i prsluk.

Garson, koga njegovi čuvari još uvek nisu uspjeli da dokopaju, priđe lekaru. Za njim je stigao i gradonačelnik.

— Šta je sa njim, doktore?

Lekar se uspravi.

— Možda srčani udar, ne znam.

— Da li je mrtav? — pitao je pomoćnik.

— Ne, još diše.

— Onda ga nosite — vikao je Garson. — Krenite, lupeži! Da vešate ljude to možete. Hajde dangu-be, Harlanger nosite. Džekins, kreni!

Poneli su sudiju kući.

Preko je stajao Marti Anderson, okupan u znoju i gotovo onesvešćen od očajanja.

Šta je to on zapravo smerao?

Hteo je da se bori protiv Randolfa Holiota, na svoj način, bez baruta i bez olova. Zar se sudija ne bi dozvao u pamet kada bi sebi natovarao na savest smrt nenaoružanog čoveka?

Ljudi su ponovo strpali Hakata u ćeliju.

Garsona su za trenutak zaboravili.

Kada je pomoćnik ušao najзад u kancelariju, Džekins ga je tamo sa nekolicinom već čekao. Bacili su se na njega, savladali ga i odvukli u sledeću ćeliju.

Tako se on sada nalazio zatvoren odmah uz čoveka kome je hteo da da slobodu.

Sručio se na klupu i stegao pesnice.

Čet je stajao kraj rešetaka koje su delile dve ćelije i posmatrao ga.

— Garson!

— Ostavite me na miru, Čet, kažem vam! Onda je skočio na noge. — Šta mislite šta će biti sada s nama dvojicom? Odvući će nas u Seskatevu.

Upravo to se i dogodilo.

*
* *

Holiot je ležao bolestan u svojoj kući, ćutljiv i ravnodušan. Nije ga interesovalo ono što mu je žena saopštavala.

Kler Holiot je bila srećna što se živ vratio kući. Kada su joj muža unosili u kuću, zamalo da se onesvesti. Garson je povukao za ruku i rekao:

— Ostanite na nogama, gospodo. On nema ni ogrebotinu. Samo se onesvestio od straha.

Gradonačelnik Kolins je telegrafisao u Bulder i odatle dobio odgovor da je sudija Kinstok već krenuo.

Sudija Kinstok je bio koščat, mršav, visok čovek, kome crno odeo uopšte nije pristajalo. Imao je nešto više od trideset godina. Šiljato oštro lice krasile su obavezne sudijske naočari. Na glavi je nosio ružni kvekerski šešir, koji se izgleda pridržavao samo za klempave uši.

Sudija Robert Kinstok je bio Holiotov poznanik i to sasvim slučajno. Posetio je bolesnika i razgovarao sa njim. Međutim, Holiot uopšte nije reagovao.

— Vi ste jednog momka osudili na smrt, Holiot. To sam saznao još u kancelariji Vels Fargo kompanije. Međutim, niste mogli da ga dovedete do vešala. To je gadna stvar. Ubica šerifa, mora da umre. Međutim, ja ne mogu dalje da vodim taj slučaj. Vi ste ga osudili vi ga morate odvesti do vešala. Tako traži zakon. Šta ja da učinim? Da obnovim proces? Da, možda bih mogao nešto tu i da uspem, ako od njega iznudim priznanje. Jer, samo ako bude priznao mogu i ja da ga obesim.

Međutim, šta je mogao da prizna čovek koji ništa nije počinio?

Kinstok je bio veoma oštar u granicama onoga što zakon dozvoljava, ali ipak nije ništa uspeo.

Jedino što su se Džef Harlanger, Džon Gibon i gospođa Gordon ponovo zakleli da je Hakat ubica šerifa.

Žena se čak zaklela da je videla kako Hakat puca.

Lažna zakletva, krivoklestvo! Šta je bio motiv? Ali veoma je teško sagledati provaliju u duši ove žene.

Ko je u stvari bila Alma Gordon? Bila je rodom iz Denvera, ćerka trgovca žitaricama. Sa sedamnaest godina upoznala je čoveka koji je bio dvadeset i dve godine stariji od nje, žarko je voleo, a onda je ipak ostavio zbog druge. To je potpuno slo-milo. Napustila je Denver i naselila se sa svojom sestrom Beti u Volkotu.

Od tog dana grad Volkot je dobio novog zlog stanovnika: Almu Gordon. Mrzela je život i ljubav. Gde god bi videla dvoje mladih kako stoje zajedno najradije bih obasula pušćanim mecima. Pošto nije uspeła da sačuva sreću u ljubavi nije mogla da podnese da drugi budu srećni.

To je bila nesreća mladog kovača Četa Hakata.

Alma Gordon je sasvim slučajno sa prozora svoje kuće videla isto ono što je video i šerif Li: Hakata kako sa lepom mladom Džin Somers razgovara i šali se. Topli pogledi i osmesi koje su ovo dvoje mladih izmenjali bili su sečivo u srce ozlojeđene Alme Gordon.

Zbog toga, samo zbog toga je htela da ovog mladog čoveka pošalje na vešala. Njena mržnja prema ljudima bila je tako velika da se bez dvoumljenja odlučila na krivokletstvo!

Ono što je Džefa Harlanger i Džonija Gibona podstaklo na takvu zakletvu imalo je sasvim drugačije motive.

Gibon je pre nekoliko godina imao sa Četovim ocem žestoku svađu i to svojom krivicom. Sada mu se, međutim, učinilo da je prilika da se osveti makar sinu svoga neprijatelja.

Harlanger je pre tri godine pokušao da otkupi kuću umrlog kolara Gudarda, s namerom da tamo otvori novu malu radnju. Međutim, udovica Gudard je tu kuću već dala mladom kovaču Četu Hakatu, iako ovaj nije bio u mogućnosti da je isplati u gotovom.

To su bili razlozi zbog kojih se Harlanger trudio da kovača gurne u propast.

Hakat je naravno u svemu ovome bio krajnje nedužan, ali je ipak morao da ispašta.

Kinstok je vodio suđenje zvanično i bez žestine, pa je tako priveo kraju ono što njegovom kolegi nije uspelo. Unakrsnim pitanjima zbunio je i porazio svedoka Andersona. Uspeo je čak da izvede pred sud ženu svedoka, koja se zaklela da su Anderson i Hakat bili prijatelji.

Anderson je poricao, međutim nije mogao da porekne da je nekoliko mušterija, koje su se interesovale za dobrog kovača, poslao kod Hakata.

— Ali, vaša milosti, ja sam ljude slao i kod sarača, mesara i kod drugih zanatlija u gradu — pokušavo je Anderson da se brani. Međutim, nije više imao onu snagu koju je posedovao na prvom suđenju. Dvoboj koji se tako čudno okončao potpuno mu je slomio nerve.

Sudija Kinstok je bio mišljenja da se radi o saučesniku kovača Hakata i to u slučaju ubistva šerifa Lija. Osuđen je na doživotnu robiju u Seskatevi I.

— Tamo će biti poslat i ubica lično, jer mi nemamo pravnih mogućnosti da ga bez prisustva sudije Holiota obesimo.

Sudija je iskoristio ovu priliku da osudi i drugog saučesnika ubice — nekadašnjeg pomoćnika šerifa Edvarda Garsona, takođe na doživotnu robiju.

— Ova presuda treba da bude primer onima koji planiraju slične zločine — odjekivao je glas sudije. — Grad će se osloboditi takvih tipova kojima je mesto u lancima, a ne u ljudskom društvu.

U sali je bilo lica koja nisu izražavala zadovoljstvo posle ovih presuda.

Jedno je bilo lice gradonačelnika, a drugo mlade Džin Somers.

Tako su trojica osuđenih na doživotnu robiju jednog sivog jutra odvedena u ozloglašenu robijašnicu Seskateva.

*
**

Pola godine je prošlo. Čet Hakat je već odavno stavio krst na svoj život. Radio je naporno uz druge u kamenolomu od ranog jutra do kasno u noć i podnosio svoju nesreću ćutke.

Osuđen na doživotnu robiju i prinudan rad — nevin!

Kraj njega je radio mali čovek iz Tomsbtona, delujući vrlo mršavo i oronulo. Otac troje dece došao je u Seskatevu samo zbog toga što je, pošto poto hteo da dokaže nevinost drugog čoveka.

Samo se Čarli Garson za ovih šest meseci nije promenio. Naprotiv. Ovaj crvenokosi čovek kao da je posedovao neku neslućenu snagu, koja ga je držala uspravnim. Bez prestanka je pokušavao da ohrabri dvojicu svojih prijatelja.

— Naš trenutak će doći. Braćo, istrajte! — stalno je govorio.

Dvojica prijatelja ga nisu već odavno slušala. Njegove reči odbijale su se o sumornu pomirenost sa sudbinom.

Tako je bilo sve do jedne noći, kada je stao između njihovih postelja, munuo ih i brzo stavio šake na usta.

— Tišina, ni glasa, ustajte! One svestio sam Džeka Karstena. Dokopao sam se njegove puške, hajdemo.

— To je ludost — šaputao je Anderson. — Karsten samo čuva vrata. Napolju na kapiji stoje još dva' čoveka, a na svakih sto koraka duž ograde je još po jedan čovek. Kako misliš da se izvučeš?

— Ja ću se izvući napolje. Ako vi hoćete nedužni da snosite ovu sudbinu, onda ostanite.

Hakat ustade.

— U redu, idem stobom.

Na to promrsi čovek iz Tombstona:

— Ol rajt, ja bi i onako vrlo brzo bio gotov. Da li ću se skljkati mrtav kroz deset minuta negde kraj ograde ili negde gore u kamenolomu, šta to menja?

Na to se uspravi dugonja Kalhun, revolveraš koji je zbog višestrukog ubistva već sedam godina sedeo ovde.

— Šta to smerate, lupeži?

Snažan udarac pesnice mladog kovača baci ga natrag na ležaj.

— Vežite ga i strpajte mu krpu u usta — došapnu Garson.

Osluškiivali su prema vratima i svako od njih je držao čizme u levoj ruci.

Anderson je držao veliki težak malj, koji je već odavno uzeo iz kamenoloma dok je Čet Hakat svoju tešku kovačku pesnicu odlučno stegao, spreman da svakoga ko mu prepreči put baci na zemlju.

Garson je čvrsto držao pušku u desnici.

Napolju ispod stepenika ležao je čuvar barake onesvešćen i vezan. Tri kažnjenika su kao senke išli prema ogradi. Odjednom se pred njima stvori krupni narednik Haroks. Pre nego što je mogao bilo šta da učini, Garson ga je onesvestio Kundakom. Nastavili su dalje. Gotovo već kod

same ograde čuo se besni lavež. Kao divlja zver pas se ustremio na Hakata. Uspeo je da se izmakne u stranu i pogodi pesnicom životinju u glavu. Životinja se skljoka.

Garson je već bio kod ograde kad podnarednik Brikton primeti begunčevu siluetu i repetira sačmaricu.

Umešao se Marti Anderson. Bio je udaljen dvanaest jardi i bacio je teški kameni malj na podnarednika.

Begunci su očekivali pucanj ili krik. Međutim, ništa se nije dogodilo. Podnarednik je ćutke klonuo.

— Majko moja — ote se malom čoveku iz Tombstona. — Ovo je pravo čudo. Ne shvatam.

Pomagali su jedan drugome da se prebace preko visokih stubova.

U to ih je otkrio Džoe Brigat. Njegov zadatak je bio da zajedno sa Valtom Handersonom obilazi barake. Slučajno je otkrio čoveka na ogradi. Odmah je dunuo u zviždaljku i podigao pušku.

Garson je bio brži. Metak iz vinčesterke pogodi čuvara u desno rame i baci ga na zemlju. Pomoćnik šerifa skoči s ograde i čučnu pored dvojice drugova. Na brzinu su navlačili čizme.

Jurili su koliko su ih god noge nosile.

— Pustiće pse na nas — jadikovao je Anderson, koji sa velikom mukom uspevao da drži korak sa dvojicom visokih prijatelja.

Odjedanput poče da ih zasipa olovo. Mora biti da su ih i ostali stražari pored ograde primetili.

Borili su se za život. Garson je bio pogođen u leđa, potrčao je još nekoliko koraka napred i klonuo. Hakat i Anderson su zastali, vratili se i počeli da vuku Garsona.

Pucnjava je nastavljena istom žestinom.

— Ludost! — ječao je pogođeni. — Ostavite me da ležim. Vukući me, nećete uspeti. Ja vam samo otežavam bekstvo.

— Čuti! — povika kovač.

Uhvatili su ga pod mišicu i vukli u trku. Srećom, gusti šumarak je bio već pred njima, tako da stražari nisu mogli da ih razaznaju od drveća. Doduše, pucali su neumorno. Na to Anderson klonu.

— Jesi li pogođen? — upita ga Hakat.

— Ne, ali nešto nije u redu s mojom nogom. Upao sam u neku rupu i izgleda da sam je slomio.

— Hajde dalje, Marti, moramo zaći u šumu inače će nas ustreliti.

Anderson je nastavio hramajući, a Hakat je sam nosio teškog Garsona.

Najzad su se dokopali gušće šume. Garson se poštapao puškom. Gledao je oko sebe.

— Trčite dalje, do đavola! Bar ti, Čet. Psi samo što nisu stigli.

Kovač je stajao uz njega i užarena pogleda gledao prema logoru. Mislio je isto što i dvojica njegovih prijatelja: nikada još nijednom robijašu nije uspjelo da umakne iz Seskateve. Ova robijašnica je imala najoštrije čuvare. Bilo ih je na svakom koraku. Čuvar je bio na kapiji. Bilo je posebnih stražara koji su nagledali barake, a na svakih sto jardi stajao je po jedan čuvar uz ogradu. Uz sve to obezbeđenje bilo je još i pasa. Ono što je bilo najgore, bila je činjenica da je oko logora teren bio potpuno čist i veoma pregledan. Majuška šansa postajala je samo na jugozapadu, jer se tu nalazio šumarak. Baš tu šansu je Garson iskoristio.

Ali psi! To su bile džinovske zveri

koje su svakog begunca, koga bi stigle, odmah na licu mesta i ubijale.

Divlji lavež prolamao se kroz noć i odjekivao višestruko u kamenolomu.

— To je ludost! — ječao je Anderson. — Odavde ni jedno živo biće ne može da umakne. Psi će nas rastrgnuti pre nego što stignemo do potoka. Da bar imamo oružje.

Čuli su kako se glavna kapija logora otvara. Divlji lavež pasa mešao se sa pucnjima koji su odjekivali sa svih strana.

Čuvari su izašli, vodeći pse na dugačkim kajiševima.

Pucnjava je prestala.

— Krenimo sada — došapnu Hakat. — Sada više ne smeju da pucaju jer će pogoditi svoje ljude.

Mladi kovač je ovaj trenutak sačekao krajnje mirno.

— Šta je s tvojom nogom, Marti?

— Bolje ali...

— Ništa od ali. Moramo dalje.

— A ti — obrati se Hakat pomoćniku šerifa. — Kako stoji s tobom?

— Moći ću!

— A rana?

— Ništa ozbiljno. Metak mora da me samo okrznuo i zakačio rebro. Krenimo.

U divljem trku grabili su napred. Saplitali su se o žile drveća i kamene, uvereni da je bar dvanaest čuvara krenulo sa psima i da će ih sigurno opkoliti.

Bili su izgubljeni. Ništa ih više nije moglo da spase. Bekstvo je bilo beznađežno i značilo je njihovu sigurnu smrt.

Izenada sevnu iza njih munja i grom pogodi drvo u šumarku. Sve je to bilo propraćeno, naravno, zaglušujućom grmljavinom. U tom trenutku su zastali kao okamenjeni i begunci i gonioči. Ponovo je sevnula

munja, ponovo razlegao grom, a odmah za njim podigao se plamen. Grom je slučajno pogodio jedno sasvim osušeno drvo.

— Napred! — urlao je Garson. — Napred!

Gotovo je poneo Andersona, iako su ga leđa bolela.

Čet Hakat nije odmah krenuo, nego je kao zanesen posmatrao vatru koja se širila i slušao uplašeno zvižanje pasa.

Sledeća munja osvetlila je celu šumu.

Između begunaca i gonilaca podigao se vatreni zid. Grmljavina je parala nebo.

Najzad se i mladi kovač okrenuo i pošao za svojim prijateljima.

Neočekivana pomoć prirode kao da je udvostručila snagu nesrećnih ljudi. Trčali su i stigli do potoka. Odvezali su jedan čamac koji je služio čuvarima. Laki kanu je grabio prema jugozapadu.

Kada je nekoliko sati kasnije na istoku zora počela da rudi tri odbegla robijaša su bila svesna toga da se dogodilo nešto neverovatno: uspeli su da umaknu.

Igrom slučaja put u slobodu im je bio otvoren dok su njihovi gonionci bili sprečeni da ih prate.

Upaljena šuma, zaglušujuća grmljavina i blještave munje uplašili su pse. Makoliko da su gonionci pokušavali da huškaju pse, životinje su ih vukle prema logoru.

Nekolicina čuvara, koji su bili dublje zagazili u šumu, nisu uopšte ni mogli da zadrže pse. Uplašeno životinje su grabile prema svojim kućicama u sigurnost.

Trojica begunaca su bila mokra do gole kože, jer se strašan pljusak sručio na njih, ali su bili slobodni!

Uspeli su da niz brzu vodu potoka odmaknu dvadeset i jednu milju kada je najzad posle oluje druga grupa čuvara krenula u poturu.

Garson je predvideo bekstvo do tančina i to veoma uspešno.

Srećom gonionci u početku nisu ni pomišljali na potok nego su u praskozorje krenuli u pravcu juga, prema otvorenoj dolini koju bi logično svaki begunac koristio.

Ipak, trojica čuvara su se izdvojila od ostalih i krenula prema jugozapadu, prema planinskom naselju Almanser.

Kada su stigli do potoka kiša je već odavno sprala sve tragove begunaca.

Ogromna telesna snaga kovača Hakata učinila je najviše. To je i pomoćniku šerifa i malom Martiju bilo jasno, iako su obojica uložila natčovanske napore. Bez Četa Hakata bili bi izgubljeni.

Garson je čučao upala lica između dva sedišta u čamcu i posmatrao izlazeće sunce.

Nekadašnji pomoćnik šerifa ih je izveo iz logora, Hakat je izvukao prijatelje prevalivši, odnosno veslajući spasonosnih dvadeset sedam milja, koliko ih je sada delilo od gonilaca, a mali Marti Anderson iz Tombstona, on tek treba da ukloni još jednu veliku prepreku na njihovom putu, na koju će tek naići pošto napuste kanu i stanu na čvrsto tle.

Upravo su pošli kroz šipražje i približavali se žbunju, koje ih je delilo do puta, kada ugledaše dva jahača.

Hakat se nije pomakao. Garson je grčevito uhvatio levom rukom granu, a desnom rukom naslanjao pušku na tle. U divljem očaju, potpuno iscrpljen, grčevito je stezao vi lice.

Mali puškar Anderson se opora-

vió od prvog straha. Onda je skočio i na beskrajno iznenađenje svojih prijatelja počeo da viče.

— Hvala bogu! Dolazite kao poručeni, šerife! Morate mi odmah pomoći. Ja sam kapetan Federson iz Seskateve iz kampa I. Ovo su moji prijatelji Damrou i Koster. Noćas su nas tri begunca, tri robijaša savladala i izvukla iz kampa. Ta tri lupeža su htela da nas povedu kao taoce, a onda nam usput oduzela odelo i oružje. Zahvaljujući užasnom nevremenu uspeo im je da umaknu. Poručnik Damrou je čak i ranjen. Pazite dobro, begunci mora da su negde krenuli u pravcu jezera Alban. Nemaju konje i ne mogu daleko da odmaknu. Uprkos našim odelima...

• Hahat i Garson su posmatrali jahače krajnje napregnuto i uzbuđeno.

Stariji čuvar zakona zabaci šešir na potiljak.

— Na onim obroncima preko, rekoste kapetane? Hm, Bing hajdemo! Možda ćemo uspeti da tim lupežima presečemo put, pošto nemaju konje. Okrenuo je konja i doviknuo:

— Mi ćemo se još videti u gradu, zar ne kapetane?

Okrenuli su konje i odjurili u pravcu severozapada. Mali čovek iz Tombstona stajao je ukočen kao kip i gledao za njima. Garson prvo protrlja lice, a onda glasno huknu. Podigao je pušku i pogledao značajno Hakata.

— Šta kažeš na ovog malog momka?

— On je najbolji od nas.

Marti Anderson kao da je oživeo čuvši ovu opasku.

— Najbolji od nas? Ti si sasvim lud. Taj koga smatrate najboljim bi sada lomio kamenje gore kao i sva-

kog dana da ga nije odande izvuкао Garson, a ti svojim snažnim vslanjanjem doveo dovde. Hajdemo sada. Treba odavde što pre umaći. Nadam se da sam ovog pametnog šerifa poslao dovoljno daleko.

To je Marti Anderson i učinio. Šerif Tom Broderon i njegov pomoćnik Džimi Bing tamarali su više od pola dana po obroncima planina kod jezera Alban sve dok nisu sreli dvojicu čuvara iz logora i oni im otvorili oči.

U međuvremenu su tri odbegla robijaša odmakla već prilično daleko i bila u sigurnosti.

•
• •

Bio je to gotovo šapat. Neko je šapatom poverio veliku tajnu jednom od stanovnika malog planinskog grada Volkota. I ta, još neproverena vest donela je više nemira nego u svoje vreme ubistvo šerifa Lija. Ta, uzbuđujuća vest glasila je: oni su pobegli iz Seskateve.

Naravno niko nije pitao ko. Svi su to znali.

Čet Hakat, Čarls Garson i čovek iz Tombstona!

Oni će se vratiti!

Kada je Džefu Harlangeru tu vest saopštila stara bezuba gospođa Elderson, ostavio je sve i otrčao preko trga pravo do debelog Gibona:

— Reci mi, zar ti ono nisi uvek priželjkivao da kupiš moju radnju, jer ti krojačnica više nije odgovarala.

— Ja? Da, naravno, kupio bih.

„Znači on još ništa ne zna”, odgovorio je u sebi Harlanger.

— Dobro, Džone, ja sam odlučio. Možeš još danas da je dobiješ.

— ?

— Da još danas.

— Stani malo, slušaj uzviknu zbu-njeni krojač.

— Da, da, danas pre podne čak.

— Zašto iznenada tako žurno? — počeo je Gibon da podozreva.

— Zbog toga što će u protivnom danas popodne radnju kupiti Li Angerer. On je već nekoliko puta pokušavao da me nagovori.

Krojač upita oprezno.

— Koliko on daje?

— Sa kućom, nameštajem u rad-nji, robom i velikim kolima zaokru-žili smo na tri hiljade.

— Ludost, ja nemam toliko.

— Koliko ti imaš? — upitao je Harlanger hladno.

— Dve hiljade dolara i ni pare više.

— Dodaj tome pet stotina dolara, pa neka ti bude, jer smo mi prijatelji.

— Kako ne shvataš? Nemam tih pet stotina dolara.

— Pozajmi ih.

— Gde?

— U banci ili kod nje.

— Kod nje? Na koga to misliš?

— Na Almu Gordon.

— Da pozajmim kod te pohlepne žene? Čoveče, pa ona je lihvar! Jedanput je Džefriju pozajmila tri stotine dolara i tražila kamatu od koje mu se podigla kosa na glavi.

— To je tvoja jedina šansa.

— To nije nikakva šansa.

— Dobro onda će je Angerer imati po istoj ceni.

Harlanger se pretvarao da odlazi.

— Sačekaj ipak ću pokušati — rekao je Gibon.

Istrčao je napolje, prešao trg i

snažno kucao na vrata Alme Gordon.

Beti je došla na vrata.

— Mister Gibon — upitala je ne-ljubazno.

— Da li je vaša sestra kod kuće?

— Ne.

— Šta vi hoćete — čuo se žustri Almin glas iz dna hodnika.

— Da uzajmim novac.

Zaorio se reski smeh.

— Ne pozajmljujem više.

— Mogu da vam dam odličnu ga-ranciju.

— Šta bi bila ta garancija?

— Harlangerova radnja.

— Od kad ona vama pripada?

— Pripadaće mi kada mi budete pozajmili pet stotina dolara.

Na to mršava žena izađe iz mrač-nog hodnika, odgurnu sestru u stra-nu i odmeri ispitivački i podozrivo debelog krojača.

— Zašto Harlanger prodaje svoju kuću?

— To je već odavno nameravao.

— Šta je povod sada, mislim, iz-nenada?

— Nije iznenada. Rekao sam vam da je to odavno već nameravao.

Mali debeli krojač se znojio od uzbuđenja.

— Molim vas, učinite mi to, gos-podiце Gordon. Mi smo na neki na-čin troje saveznika.

Bledo lice Alme Gordon se izduži.

— Kako to mislite? Šta to treba da znači?

— Pa ovaj, vi, Harlanger i ja svi smo zajednički dokrajčili ubicu še-rifa. Mislim na Četa Hakata.

Pogled Alme Gordon bio je leden.

— Vi, ludače, šta ste vi uopšte tada videli? Ja sam vas posmatrala kako izlazite iz krčme i stupate na ulicu. Ništa niste mogli da vidite. Lažno ste se kleli, razbojniče!

Zalupila je Gibonu vrata ispred nosa.

Zbunjeni krojač se lagano okrete. Vrata se ponovo otvoriše. Beti Gordon uhvati zbunjenog čoveka za ruku.

— Ja sam nasledila nešto novaca od roditelja, mister Gibon. Ako me načinite suvlasnikom radnje, pozajmiću vam tih pet stotina dolara.

Gibon umorno klimnu glavom.

— U redu je. Hajdemo, pozvaću Harlangeru, a onda ćemo kod Braka sklopiti ugovor.

Advokat Brak je obrisao ubrusom ostatke doručka sa brade.

— Tako, Harlanger? Hoćete da prodate i to iznenada...

— Moja stvar — promrsi trgovac nestrpljivo.

— Šta se dogodilo? Da nije možda vaš prijatelj Hakat krenuo ovamo?

To je trebalo da bude šala, jer advokat nije imao pojma o govorkanjima.

Ugovor je konačno sklopljen. Beti je postala suvlasnik radnje, učestvujući jednom petinom.

Kada je Harlanger hteo da uzme novac Beti Gordon odmahnu rukom.

— Sutra ujutru.

— Zašto sutra ujutru — cepteo je Harlanger.

— Zato što je danas banka zatvorena. Mister Vogham je zatvara svakog ponedeljnika, kao što sami znate.

Ugovor je bio sklopljen. Trgovac je predao svoj posao, a banka se tek ujutru otvara. Do tada će ceo grad saznati šta se zbiva.

Drhteći od gneva, Harlanger napusti advokatsku kancelariju, zapakova sve što je imalo neku vrednost, natovari na kola koja je prodao Gibonu i Beti Gordon i pobeže iz grada.

Imao je u banci još četiri hiljade dolara, ali život mu je bio draži.

Gibon je trljao ruke napuštajući advokatovu kuću. Ispred vrata je zastekao Almu Gordon. Na njenim obrazima gorele su rumene mrlje.

— Moramo odmah da odemo, Beti!

— Zbog čega? — promuca Beti.

— Zbog toga što je Čet Hakat pobegao iz Seskateve. Upravo sam to saznala.

Džoni Gibon pođe unazad i leđima nalete na advokata.

— Taj pas — ječao je krojač. — Lepo me je nasamario! Dugujem mu dve hiljade dolara.

— A ja pet stotina — prosikta Beti.

Alma prostreli sestru pogledom.

— Pet stotina! Da li si poludela? Dala si Gibonu novac?

— Da bih postala suvlasnica, Alma!

Mršava sestra zamahnu rukom. Ošamarila je nesrećnu Beti dva puta. U nemoćnom gnevu ošamarena sestra prosikta kao guja:

— Ja te mrzim. Ti si zločinka!

Zatim je žustrim koracima prešla na suprotnu stranu ulice.

Advokat je gledao zbunjeno i s gnušanjem Almu Gordon.

— To je bila grozna optužba, go-

spodice Gordon. Ono što je vaša sestra rekla protiv vas...

— Ona je van sebe!

— Da, nadajmo se da je tako...

Za to vreme Gibon je trčao preko ulice.

Alma Gordon priđe advokatu bliže i uhvati ga za ruku.

— Da li vaša žena nešto zna o vašem poznanstvu sa malom gospođicom Braun?

Advokat preblede i nesigurnim koracima uđe u kuću. Alma se pakosno smešila. No, brzo je napustila želja da se zburado osmehuje. Spopao je paničan strah.

Čet Hakat će se vratiti u grad!

Ko ga je najgore izigrao, ko mu je najviše zla nanéo? Ona, Alma Gordon, časna gospođica Alma iz Denvera, koja je iz čistog ogorčenja i bezgranično lude mržnje prema muškarcima uništila život mladog kovača. Konačno, njena zakletva predstavljala je temelj na osnovu koga je izrečena presuda. To je sudija Kinstok posebno naglasio prilikom drugog suđenja.

I ako se to nije moglo očekivati, krojač Džon Gibon je na vrat na nos napustio grad, a ona, krivoklepnica ostala u Volkotu. To je bilo delo gradonačelnika, koga je zatekla, vrativši se kući.

— Hakat dolazi!

— Može biti — uzvratila je.

— Da nećete možda i vi da bežite?

— Ja? — Posmatrala ga je ispitivački. — Zbog čega?

— Iz straha.

— Iz straha? Od čega?

Morala je da se uzdržava da potisne i prikrije strah pred ovim sedokosim čovekom.

— Od njegove osvete.

Mršava, nekada lepa žena pogleda gradonačelnika značajno.

— Ja ništa nepravilno nisam učinila, Kolins, zapamtite.

Ostala je!

Ceo grad je od tog trenutka živeo u neizmernom strahu koji se sledećeg dana gotovo pretvorio u paniku. Na poštu je stiglo pismo koje je Garson potpisao:

„Gradonačelniče, sada će pravi ubica šerifa biti uhvaćen, a s njim i svi ostali koji su u tu prljavu igru bili umešani.”

Pismo je poslato iz Denvera.

Volkot se nalazio u nervnoj groznici. Ko zapravo nije bio protiv Hakata? Svako!

Međutim, pismo nije napisao odbegli robijaš Garson, nego Džef Harlanger, odbegli trgovac, koji se na sudu lažno zakleo. Bila je to njegova osveta gradu, koji mu u stvari, ništa našao nije učinio. Međutim, uspeo je da ostvari svoju nameru i da poseje paničan strah...

*
*
*

Dogodilo se u Hiniju. Trojica odbeglih robijaša približila su se Volkotu na sedamnaest milja.

Bilo je to kasno uveče jednog sumornog septembarskog dana. Kiša se u slabim mlazevima slivala niz nastrošnice tremova, stvarajući barice.

Tri čoveka, koja su skrenula iz sporedne uličice u glavnu, zarasla su u brade i delovala iscrpljeno i umorno. Samo im se u očima ogledala živost, gotovo grozničav sjaj. Odeli, koja su našla u jednoj napuštenoj planinskoj kućici, bila su skroz nakvašena kišom.

Već pune tri nedelje begunci su se skrivali u planini. Gonioci su već odavno odustali od potere. Međutim, nisu se usudili da idu u Volkot, strahujući da im tamo ne postave zasedu.

Da nije bilo Garsonove vinčesterke, odavno bi umrli od gladi. Zahvaljujući puški s vremena na vreme bi uspevali da ulove koji komad divljači i tako se prehrane. Međutim, od prekjuče je magacin vinčesterke bio prazan. Tako su bili prinuđeni da učine ono što su dosada sa strahom izbegavali: da pođu u grad. Sačekali su da se spusti noć. Novaca nije imao ni jedan. Prema tome, uopšte im nije bilo jasno kako će doći do municije. Zahvaljujući svojoj snažnoj konstituciji Garson se oporavio od rane. Srećom i Andersenova noga bila je ponovo u redu. Na suprotnoj strani ulice ugledali su fasadu saluna. Čeznjivo su gledali prema vratima lokala oblepljenih šarenim papirom.

— Tamo toče najbolji viski na svetu — procedi Garson kroz zube.

— I sigurno peku najsočnije bifteke — dodade puškar.

Hakat obrisa nadlanicom usta. Čuao je.

— Šta sad? — pitao je Andreson. Garson upitno pogleda mladog kovača. Ovaj samo sleže ramenima.

— Ne znam.

— Potrebna nam je municija, prokletstvo! — govorio je Garson. — To je najmanje što nam je potrebno.

Dok su još stajali tako neodlučni, ne znajući šta da čine naišla su dva jahača.

Jedan od njih je bio izuzetno visok čovek na crnom vrancu, imao je markantno lice, tamnoplave oči i tamnu kosu. Odelo mu je bilo crno, a i šešir i opasač. Za opasač od crne bivolje kože bile su pričvršćene dve futrole, u kojima su nisko visila dva revolvera kalibra 45. Jahač do njega bio je takođe visok, mada ne širokih ramena kao njegov pratilac. Imao je lepo aristokratsko lice i ledenoplave oči. I on je imao takođe crno odelo, veoma modernog kroja i uz to blistavo belu košulju ukrašenu riševima. I on je imao dva teška revolvera sa poniklovanim cevima i dršakama ukrašenim slonovačom. Obojica su zaustavila konje ispred krčme, kliznula iz sedla i sklonila životinje pod nastrešnicu.

Hakat munu nekadašnjeg pomoćnika šerifa, pokazujući mu malog puškara iz Tombstona.

— Šta li je s našim prijateljem?

Anderson je stajao potpuno ukočen i netremice piljio u jednog od jahača.

— Hej — munu ga Garson. — Je li ti to video priviđenje?

Anderson naglo okrete glavu. U očima mu se ogledao čudan sjaj.

— Gotovo je, momci!

— Jesi li lud?

— Nisam lud, ali gotovo je. Naše bekstvo je okončano.

— Zbog čega to?

— Onaj čovek tamo preko, onaj desni, vidite li ga? Kada se bude okrenuo, a okrenuće se sigurno, gotovo je. Gotovo je, jer on nije slučajno ovamo stigao.

Kovač je vukao uplašenog Andersona za rukav.

— Ko je to po bogu? Neki šerif možda?

— Još više Čarli. Mnogo više.

— Jedan USA maršal? Govori već jednom čoveče!

— On je... Vajat Erp.

Garson je s nevericom trljao oči.

— Erp? Jesi li lud, Marti?

— Vajat Erp — sada ponovi Hakat. — Prokletstvo, onda smo sigurno izgubljeni. Ako je došao ovamo, to sigurno nije slučajno.

— To je on! Mogu da vam se zakunem u što god hoćete. Onaj čovek kraj njega je Dok Holidej!

— Bežimo odavde — procedi Garson i okrete se.

Na to su se gore na krčmi otvorila vrata i nekolicina ljudi izleteše napolje. Dvojica su se odmah bacila na maršala. Sledeći se ustrémio na Doka Holideja. Izgledao je kao da su se u krčmi sakupili svi neprijatelji i protivnici dvojice čuvenih ljudi iz Dodž Sitija. Kako je ko izlazio nasrtao je na njih. Bili su daleko nadmoćniji, tako da su se Erp i Holidej našli u teškoj situaciji.

Tri begunca, koja su već htela da podu, zastadoše kao ukopani.

— Prokletstvo, ovi ih neće savladati! A ima ih bar osmorica protiv dvojice — uzviknu Garson.

— To je Vajat Erp! Tvrd orah — procedi puškar Marti kroz zube, a oči su mu svetlele. — Šteta je velika što ja ovde sada stojim kao razbojnik...

Garson je nekoliko trenutaka trljao bradu.

— Šta znači: razbojnik? — Onda je gurnuo Hakata. — Ljudi, šta još oklevate? On je maršal, a ja sam bio šerif. Bio bih obična svinja kada bih sada stajao i posmatrao, ili pobegao.

Rekavši to, ustremio se prema gomili. Marti Anderson je krenuo odmah za njim klićući.

Hakat je ostao još nekoliko trenutaka neodlučan, a onda je i sam krenuo.

— Ovde smo maršale! — vikao je Marti. Otrgao je tablu krčme sa stuba i zamahivao njome.

— Evo ti na! A i ti smrdljivko dobićeš jednom po tintari! Ovde smo, maršale! Svi smo tu, evo stižu i ostali. Na njega, Čarli! Ošini onog što hoće maršalu da se baci na leđa.

Čet Hakat podiže od zemlje jednog krupnog momka, koji je upravo napao Holideja i udari ga snažno pesnicom u glavu.

— Tako je! — podvriskivao je Marti. — Na njih, Čet! Pokaži im. Raščisti gužvu oko Doka.

Zahvaljujući neočekivanoj pomoći, gužva oko maršala i Doka Holideja se raščistila, tako da su mogli da

izvuku revolvere iz opasača i upe-
re ih na protivnike.

U to je iz kancelarije izašao se-
dokosi Brik Averidž, šerif grada Hi-
nija sa puškom u ruci.

— Ruke u vis — doviknu maršal
Erp.

Svi napadači podigoše ruke.

— Šerife — rekao je Vajat. —
Imate posetu. Kilbornova banda, sva
devetorica, žele da se odmore u će-
lijama. Napred, momci! Dobro ste
počeli, ali na žalost...

Svi napadači su smešteni u ćelije.

Kada je gužva raščišćena, Vajat
Erp i Dok Holidej su pogledali oko
sebe tražeći pomagače, ali od njih
nije bilo ni traga.

Holidej gurnu vrata krčme i pro-
viri u lokal.

— Nema ih — uzviknuo je izne-
nađeno.

— Pa nisu mogli propasti u zem-
lju.

— Možda ih je šerif strpao u za-
tvor?

Međutim, u ćelijama su sedeli sa-
mo Kilbornovi ljudi, koje je maršal
već nedeljama gonio. Bili su to
pljačkaši koji su nedavno u Sulfuru
opljačkali i spalili veliku pilanu.

Gde li su ona trojica koja su se
tako hrabro borila na strani mar-
šala Erpa? Vajat je prikovao pogled
na priljubljena vrata jedne konjuš-
nice.

— Možda su tamo unutra.

Međutim, ni tamo ih nije bilo, bar
ne u dvorištu.

Maršal priđe velikoj štali, naglo
otvori vrata, uhvati ruku nekog čo-
veka i naglo ga izvuče u dvorište.

Marti Anderson!

Mali čovek iz Tombstona obori
glavu.

— Znao sam da je beznađežno —
promrmljao je.

U to i Garson izađe iz štale.

U međuvremenu je Dok Holidej
uspeo da nađe na suprotnoj strani
trećeg čoveka, koji je upravo hteo
kroz mali prozor da iskoči napolje.

Čet Hakat!

Sada su sva tri begunca stajala
oborenih glava.

Čovek iz Misurija je gledao jed-
nog po jednog krajnje iznenađeno.
Bilo je već prilično mračno.

— Pa, momci, mora biti da imate
veoma nečistu savest, čim ste hteli da
odbijete čašicu koju smo vam Dok
i ja hteli u znak zahvalnosti da po-
nudimo.

— Tako nešto — promrsi Gar-
son.

Vajat Erp priđe bliže Andersonu.

— Sve mi se čini, mister, da smo
se nas dvojica već negde sreli.

Marti potvrdno klimnu glavom.

— Gde je to bilo?

— U Tombstonu.

— O! — reče maršal značajno.

Međutim, Marti ponosno zabaci
glavu.

— U zabludi ste, maršale! Ja ništa
nemam sa Ajkom i njegovom bra-
ćom. Fin me je čak jednom ranio
bez ikakvog razloga ispred Kristal
palasa.

— I kako ste sad dospeli ovamo?
— prekide ga Vajat.

U to mu iznenada sinu koga ima
pred sobom. Naime, u Sulfuri je
saznao da su tri robijaša pobegla iz

Seskateve. Zbog toga je odmah upitao.

— I kako je bilo u kampu I?

Garson nabra obrve. Hakat samo promrsi. — Znao sam.

Marti Anderson je zaključio tužno.

— Da bar nismo došli u ovu prokletu jazbinu.

U to Garson odlučno stupi korak napred.

— Mister Erp, ja sam pomoćnik šerifa Garson iz Volkota i...

Zatim je ispričao sve što se odigralo, prekidan često upadicama uzbuđenog Martija Andersona. Pošto je posle četvrt sata završio priču, maršal izvuče iz džepa svoju kožnu tabakeru i stavi veliku crnu cigaru među zube.

Kada je kresnuo šibicu, Anderson ugleda krv na njegovom licu.

— Vi ste povređeni, mister Erp!

— Nije to ništa. Samo ogrebotina — uzvрати maršala i ponudi trojicu odbeglica robijaša cigarama.

Ni jedan od njih se nije usudio da prihvati.

Za sve vreme Dok Holidej je stajao uz njih, naslonjen leđima na jedna stara kola.

U mračnom dvorištu konjušnice bilo je veoma tiho.

Najzad Garson prekide ćutanje.

— Mi ne očekujemo da ćete nam verovati, maršale.

— U tom slučaju premalo očekujete od mene, mister Garson. Ja vam verujem.

Sva tri nesrećna čoveka iz Volkota naglo podigoše glave, a Marti Anderson impulsivno uhvati maršala za ruku.

Glas mu je drhtao i u njemu se osećala sva nesreća i sav jad koji je pretrpeo poslednjih meseci:

— Mister Erp, to je prva dobra reč posle dugo, dugo vremena. Ako nam vi verujete, više nam nije potrebno. Morao je da se nađe bar jedan jedini razuman čovek koji bi nam verovao, koji nas ne bi proklinjao niti smatrao zverima, zlo... Prekinuo je u pola reči i obrisao nadlanicom oči.

Na to im priđe Holidej.

— Za sada ne znam šta bi vam bolje pomoglo, Andresone, od čašice dobre rakije.

Marti podiže pogled. Oči su mu bile vlažne.

— Rakija? Sa Dokom Holidejom?

— pitao je s nevericom a onda munuo Garsona u rebra.

— Čoveče! Čarli, stari bivole! To tebi možemo da zahvalimo. Kada smo malo pre hteli da pobegnemo, rekao si: on je maršal, a ja sam bio šerif. Prema tome, bio bih sada običan svinja kada bih mirno posmatrao šta se događa ili pobegao.

Pošli su zajedno preko u Vindriver bar gde se Kilbornova banda bila ušančila.

Pošto su se tri begunca osvežila duplom rakijom maršal naruči pet bifteka.

Kada su konačno napustili krčmu, maršal zastade pred prodavnicom odela, u kojoj je još uvek gorelo svetlo.

Sedi, pogrbljeni čovek otvori vrata radnje.

— Mister, moja tri prijatelja bi rado kupila pantalone košulje i kape — objasni maršal.

— Helo, zar vi nište Vajat Erp — upita stari trgovac. Malopre sam čuo od šerifa da ste u gradu i da ste sredili Kilbornovu bandu.

— Tačno je, mister.

— Ol rajt! Ulazite onda sa svojim prijateljima u radnju.

Četvrt sata kasnije su tri begunca iz Seskateve znatno izmenila izgled. Za ostatak se pobrinuo berberin, koga su još zatekli u radnji.

— Mi vam sada dugujemo tačno četrdeset četiri dolara i osamdeset centi — rekao je Garson. Prokletstvo, kada bih se ponovo dokopao zvezde!

— Dobićete je natrag, mister Garson — reče mu maršal. — Ukoliko ste vi i vaši prijatelji govorili istinu.

*
* *

Maršal Erp je odlučio da poveruje trojici ljudi iz Volkota. Zadatak zbog koga je došao ovde gore u planine bio je već obavljen, pa je zato hteo da malo ispita slučaj Hakat.

U konjušnici je iznajmio tri jevtina konja, pa su onda još iste noći napustili grad.

— Kako vam je palo na pamet na poverujete Garsonu — ispitivao ga je Holidej. Sada su on i Vajat jahali iza trojice begunaca, jer su oni bolje poznavali ovaj kraj.

— Reći ću vam odmah — uzvratila Vajat. — Zbog toga što su se on i njegova dva prijatelja odmah uključili u bitku i to na strani pravde, iako im to uopšte nije bilo potrebno. Naprotiv, mogli su da iskoriste gužvu i pobegnu.

Kockar se složio.

— U pravu ste.

Čutke su nastavili put prema Volkotu utonulom u noć. Maršal zastavi konja, Holidej takođe. Garson, Hakat i Anderson im se odmah pridružiše.

— Poznajete li nekoga u gradu ko je pouzdan i kod koga biste mogli na neko vreme da se sklonite.

Trojica begunaca odmahnuše glavom.

— Kako stoji stvar sa sveštenikom? — upitao je Holidej.

— Njemu to ne možemo prirediti — reče mladi kovač. — On je star i bolestan čovek.

— A gradonačelnik? — raspitivao je Vajat Erp.

Sva trojica su grozničavo razmišljala.

Da, možda je gradonačelnik jedini čovek na koga bi mogli da se oslone. U svakom slučaju, trebalo bi biti krajnje oprezan, jer stari Kolins nipošto nije naročito otporan, niti jaka osoba.

Maršal predloži.

— Ja idem prvo sam do njega, pa ću vas onda obavestiti.

— To je najbolje, maršale — zaključila Garson. — Mogli bismo vas sačekati preko u staroj, napuštenoj, planinskoj kolibi.

Opisali su maršalu tačno gde se nalazi gradonačelnikova kuća, a onda osluškivali topot kopita njegovog konja koji je grabio u daljinu.

Kada je ušao u gradić, noć je već bila uveliko pala.

Kroz prozor šerifske kancelarije dopirala je svetlost.

Vajatu pade na pamet da bi mo-

žda bilo dobro da izbliza pogleda novog šerifa Volkota. Sjahao je s konja i zakucao na vrata. Otvorio mu je čovek srednjeg rasta.

— Šta hoćete?

— Može li se razgovarati sa šerifom?

— Ja sam taj.

— Mogu li da uđem unutra? Kiša još uvek pada.

— Izvolite.

Vajat uđe u malu memljivu kancelariju. Pri svetlosti velike lampe dobro je osmotrio šerifa. Mogao je imati oko četrdeset godina. Bio je dežmekast, bledog lica, gustih brkova i svetlih očiju. Potsećao ga je na neki način na bezbojnog šerifa iz Tombstona, Džoni Behana. Odma mu je bilo jasno da tog čoveka nipošto ne sme da uputi u svoju tajnu. Zbog toga je rekao.

— Zovem se Beri. Ja sam jahač iz guvernerove garde i dolazim zbog Četa Hakata...

Čovek sa zvezdom klimnu glavom.

— Tako nešto sam i pomislio. Vaše lice sam video negde u nekim novinama.

Vajat pomisli: — „Kakva sreća što nema bolje pamćenje?”

Šerif je nastavio da govori.

— Moje ime je Goldvoter, Bač Goldvoter. Ovde sam šerif od kako je Li ubijen.

— Zar nemate pomoćnika?

— Imam, zove se Harvej. Obilazi kamp lovača na zapadnom delu grada.

Vajat je sedeo još nekoliko trenutaka, popio lonče tople kafe, a onda se oprostio.

— Ja ću morati neko vreme da ostanem u gradu. Možda će i jedan od mojih kolega doći. Prvo ću da posetim gradonačelnika.

— On sigurno još nije pošao na počinak. Koliko ga znam, sedi kod Hardupa i ispija pivo.

Nije bilo tako. Stari gradonačelnik je sedeo u svojoj sobi i zamišljeno gledao u pod.

Frenk Kolins je mislio, kao i često do tada, na slučaj Hakat. Od kako je čuo za bekstvo trojice robijaša iz Seskateve, spopao da je nekakav čudan nemir, iako nije snosio nikakvu krivicu za Hakatovu sudbinu. Šta je on tu mogao da učini? Gotovo ništa! Sudija Holiot mu nije dao da dođe do reči.

Čulo se kucanje na ulaznim vratima. Gradonačelnik podiže pogled. Nekoliko trenutaka kasnije u sobu je ušla njegova ćerka.

— Oče, napolju je neki mister Erp.

— Šta li hoće u ovo dob... — Prekinuo je u pola reči a onda uzbuđeno uzviknuo: — Kako si rekla da se zove?

— Erp — uzvratila bleđa, neugledna devojka.

— Erp! — Kolins skoči sa stolice. — Kako izgleda?

— Hm, veoma visok, plećat, tamne kose, izgleda vrlo lepo, oče.

Mala Ester Kolins je pocrvenela od zbunjenosti.

— Erp — promuća gradonačelnik. — Dete, znaš li ko je on? Vajat Erp!

— Vajat Erp — ponovi zbunjena devojka. — Otkud znaš tata?

— Ne bi umeo da ti objasnim. Možda zbog toga što sam ga i očekivao.

— Čekao si Vajata Erpa? Za ime neba, tata, ali zbog čega?

— Ne bi mogao da ti kažem. Čekao sam njega ili nekog drugog čoveka, koji će ponovo ispitati celu stvar. U svakom slučaju, nestrpljivo sam očekivao nekog saveznog maršala. I evo ga, stigao je. I to najveći i najopasniji od svih.

— Šta ćeš učiniti, tata?

— Šta mogu da učinim, Ester? On će me prinuditi da učinim ono što treba.

U to je kasni posetilac stupio u hodnik.

— Maršale — promuca gradonačelnik.

Vajat skide šešir.

— Moram da vas molim za izvinjenje, gradonačelniče, što vas tako kasno uznemiravam.

— Ne, nipošto.

Gradonačelnik je bio toliko zbunjeno da nije umeo ništa više da kaže. Netremice je posmatrao kasnog posetioca. Kakva upečatljiva pojava! Kakvo ponosno držanje, kakvo lice, kakve oči!

Da, to je bio Vajat Erp!

Frenk Kolins nije uopšte sumnjao u to da se pred njim nalazi čuveni maršal.

— Molim vas, izvolite u sobu. Ovde je toplo. Dete, skuvaj molim te čaj. Popićete malo čaja, zar ne mister Erp? Sa rumom, naravno.

Vajat prihvati.

— Ne bi trebalo da se zbog mene uznemiravate.

Sedamnaestogodišnja devojka takođe nije mogla da skine pogled sa naočitog, visokog neznanca.

Kakav čovek! Kakav glas!

Vajat Erp! Svevišnji, šta će reći Dženi Baring kada bude saznala. Ili Elen Goldvoter, šerifova sestra? Kako bi bilo da odmah skokne do nje?

Kao da je čitao njene misli. Okrenou se prema njoj, lako naklonio i zamolio:

— Gospođice smem li vas ljubazno zamoliti da ni sa kim ne govorite o poseti koju je vaš otac večeras imao. — Rekao je to tako ljubazno, tiho, mirno, a ipak odlučno, da je Ester samo promrsila: — Da.

— Naravno — potvrdio je stari gradonačelnik. — Možete se osloniti na mene i moju ćerku. Hajde, dete, donesi nam čaj.

Mala Ester Kolins je bila toliko zbunjena da se i sama lagano naklonila pre nego što je zatvorila vrata.

— Možda slutite šta me dovodi k vama, mister Kolins?

— Da, maršale, na žalost slutim.

— Na žalost?

— Radi se o Četu Hakatu, zar ne?

— procedi Kolins muklim glasom.

— Tačno.

— Odavno sam već srahovao.

— Strahovali?

— Nisam se dobro izrazio. Nestrpljivo sam vas očekivao. Morali ste doći.

— Ja?

— Pa, jedan čovek kao vi. Neko ko će čvrstom rukom sve uzvitlati i ispitati.

— Uskovitlati neću, ali hoću da ispitam.

Frenk Kolins se nervozno maši za lulu.

— Dozvoljavate li da pušim?

— Samo izvolite.

— Da ispitajte svakako, morali biste. Svi mi snosimo krivicu. I eto, sad je on pobjegao i ona dvojica s njim...

Vajat ga prekide i postavi direktno pitanje.

— Šta vi, u stvari, mislite o Hakatu, gradonačelnice?

Kolins zabaci svoju sedu glavu i pogleda maršala pravo u oči. Ono što je sada hteo da kaže nije mu bilo lako, ali drugačije nije mogao!

— Reći ću vam, maršale. Čak i po cenu da me smatrate ludim. Ja ni do dan danas ne verujem u njegovu krivicu.

— A ipak ste dozvolili da bude jednom osuđen na smrt, a drugi put na doživotnu robiju?

Gradonačelnik obori glavu.

— Dozvolio? Da, dozvolio sam. Zbog toga što nisam imao snage da nešto izmenim. Holiot je imao svu moć u svojim rukama, jer su mnogi moćni ljudi, kao Harlanger i ostali, stajali iza njega. Svi su stajali iza njega.

— Zar su iza Holiota stajali i pomoćnik šerifa Garson i puškar Anderson?

— Ne — priznao je gradonačelnik — nisu. Ali šta imaju od toga? Uništili su sebe, a i zakon ih je teško pogodio.

— I sve zbog toga što su hteli da

spasu čoveka, smatrajući ga nedužnim?

— Da, maršale, to je tačno.

— I, gradonačelnice Kolins, šta sad?

— Oni su pobjegli! Ceo grad drhti od straha.

— I dalje?

— Dalje? Ne znam, mister Erp. Tragaće za njima, tražiće ih verovatno stotine goniča. Ako ih ne budu našli, Volkot će i dalje drhtati. Ta nervna groznica čini ljude bolesnim.

— A rđava savest? Kako stoji s tim, mister Kolins?

Frenk Kolins je ustao sa stolice i rekao:

— Da, rđava savest, to je ono najgore. — Dok je to govorio, gledao je u pod. Kada je ponovo podigao oči, primetio je da je maršal ustao.

— Šta biste učinili, mister Kolins, kada bi se ta trojica ljudi iznenada stvorila pred vašim vratima?

— Ja? — Gradonačelnik ustuknu, a u očima mu se čitao užas. — Pa oni bi me ubili.

— Zbog čega?

— Zbog toga što ništa za njih nisam učinio...

— Ponoviću pitanje, gradonačelnice. Šta biste učinili kada bi se iznenada pojavili ovde?

— Sada vas shvatam, maršale. Vi mislite da su ta trojica već bila kod mene? Ne! Ne! Kunem vam se životom moje kćeri...

— Mister Kolins — prekide ga Erp. — Niste još uvek odgovorili na moje pitanje. Šta biste, dakle, učinili da se iznenada pojave?

— Ne znam. I hvala bogu, mislim da nije trenutno ni potrebno da odgovaram na ovo neugodno pitanje.

— Jeste, gradonačelnice, potrebno je.

Kolins je gledao maršala pravo u oči. Obuzela ga je neka čudna slutnja.

— Mister Erp, šta hoćete time da kažete?

— To da sam Hakata, Garsona i Andersona našao. Naime, oni su se meni predali.

To naravno nije bila istina, ali najbolje smišljen odgovor.

— I? — promuća gradonačelnik, ne shvatajući.

— Oni su ovde.

— Gde?

— Blizu grada.

— Za ime neba!

— Od čega vi to strahujete?

— Oni će se svima nama svetiti, i meni takođe!

— Na protiv, mister Kolins. Iako možda nećete poverovati, ali ta tri čoveka su baš vas navela kao najčasnijeg građanina Volkota i u vas imaju poverenja.

Sada mu je maršal ispričao zbog čega je u stvari i došao.

Gradonačelnik pozva svoju ćerku i objasni joj sve. Mlada Ester Kolins je pobledela kao kreč. Srećom, maršal je umeo da je umiri!

— Ta tri čoveka će kratko vreme ostati u vašoj kući, gospođice Kolins. Oni samo hoće da se bore za svoju čast i za svoje pravo. Pošto su Hakat, Garson i Anderson baš vašeg oca i vas izabrali, budite uvereni da će se ponašati prema vama sa dužnim poštovanjem.

*
*

Tri odbegla robijaša smeštena su na gornji sprat gradonačelnikove kuće. Dogovorili su se sa svojim domaćinom i maršalom da će izlaziti samo noću da prošetaju po dvorištu.

Vajat Erp je iznajmio sobu u Heflingovom pansionu, a Dok Holidej je odseo u Kolorado hotelu, pretvarajući se da ne poznaje mister Berija, guvernerovog čoveka. Ovo je bilo neophodno, jer je brbljivi šerif ispričao čitavom gradu o Berijevoj poseti. Kad se noć spustila, našli su se u dvorištu gradonačelnika Kolinsa.

Prvog dana je maršal uspeo samo da sazna da su Harlanger i Gibon napustili grad.

Međutim, gospođica Alma Gordon je još uvek bila tu!

Dok Holidej je celo popodne igrao poker sa dvojicom starijih građana. Razgovarali su o svemu, pa i o slučaju Hakat. Međutim, nije uspeo ništa novo da sazna.

Ujutru sledećeg dana na vratima porodice Gordon odjeknulo je zvono.

Beti je otvorila i ugledala je pred sobom visokog crnokosog čoveka.

— Da? — upitala je zbunjeno.

— Mogu li da govorim sa gospođicom Almom Gordon?

— Da, to jest, ne. Moja sestra je na žalost...

— Molim vas prijavite me. Moje ime je Beri.

— Pokušaću, mister Beri.

Kad je zamakla u hodnik, čovek iz Misurija obiđe kuću i pogleda

preko ograde u vrt. Samo minut kasnije video je visoku mršavu ženu kako izlazi na sporedni izlaz.

Brzo se vratio do ulaznih vrata. U to se pojavila i mlađa Almina sestra.

— Moja sestra se ne oseća dobro. Leži.

— Hvala.

Vajat stavi šešir na glavu i hitrim koricima stiže Almu Gordon. Dodirnuo je ućtivo obod šešira.

— Pardon!

Stara devojka ga je iznenađeno pogledala. Ko je taj čovek? Nikad ga ranije nije videla u gradu. Počela je da podozreva.

— Šteta što ranije nisam mogao s vama da razgovaram — reče maršal.

— Šta hoćete od mene? Molim vas, ne dozvoljavam da me oslovljavaju na ulici.

— Pa kad u kući ne možete da me primete zbog bolesti, onda sam prinuđen da vas oslovljavam na ulici.

— Kako to mislite?

— Pa eto, naredili ste vašoj sestri da mi kaže da se ne osećate dobro i da ste u postelji. Vidim, međutim, da ste krenuli u šetnju po čistom vazduhu. To je uostalom i zdravije.

Žena uzmače jedan korak i odmeri maršala od glave do pete. U njenom pogledu je bilo toliko hladnoće, mržnje, ogorčenja i fanatizma da se Vajat tragao.

— Šta hoćete od mene? Ko ste vi? — upitala je gotovo režeći.

— Ja sam savezni maršal i...

— Maršal? — uzviknula je žustro. Na obrazima su joj goreli crveni pečati, a u očima se video gotovo luđački sjaj. — Šta hoćete, mister?

— Beri.

— Šta hoćete od mene?

— Radi se o slučaju Hakat.

— Sa tim ja više nemama ništa — uzvratila je grubo.

— Na žalost, imate.

— Šta to treba da znači?

— Vi ste jedini videli kada je ispaljen ubistveni metak, i ...

— Ostavite me na miru.

— Moram vas, na žalost, upozoriti gospođice Gordon da na taj način ne smete sa mnom da razgovarate. Moja je dužnost da saznam pravo stanje stvari. I sprovedem zakon i pravdu.

— Čemu to? Ubica je osuđen...

— I pobegao!

— Znam to.

— Zar se ne bojite?

— Ne, uhvatiće ga.

— Možda će doći ovamo.

— Čuva će se toga. Ja sam već poslala pisma u Denver i Bulder i obavestila o našem položaju. Preko šerifa su mi odgovorili da će me štiti.

To je bila gola laž.

— Zar vas to umiruje?

— Potpuno!

— Smem li vas ipak moliti da se vratimo do vaše kuće?

— Zbog čega?

— Zbog toga što bih tamo hteo da govorim sa vama.

— To možemo i ovde učiniti.

— Žalim, ali odluku gde ćemo razgovarati morate da prepustite meni.

— Ne pada mi na pamet. Treba da obavim važan posao.

— Odložićete to, gospođice Gordon, a sada hajdemo.

Vajat je odveo do kuće.

— Otvorite, molim vas, vrata.

Pogledala ga je očima punim gneva.

— Opominjem vas, Beri!

— Zbog čega, gospođice? Samo vi govorite dalje. Hteli ste sigurno da me opomenete da se čuvam izvesne Alme Gordon, zar ne? Jedne nestrpljive žene, kojoj je po svoj prilici stalo da se sukobi sa zakonom.

Samrtničko bledilo razlilo se po Alminom licu.

U tom trenutku iskusnom čuvaru zakona bilo je jasno da pred sobom ima osobu koja je počinila neko nedelo. Zašto bi u protivnom tako reagovala, ako nema šta da prikriva? Pretvarajući se da to ne primećuje, upitao je:

— Gospođice Gordon, pokažite mi, molim vas, gde ste stajali kad je odjeknuo pucanj.

Krenula je ćutke u dnevnu sobu, a Vajat za njom. U sobi su bila dva prozora. Alma priđe desnom, koji je gledao na ulicu Golden.

— Tamo ste, dakle, stajali?

— Da.

— A gde ste videli Hakata?

— On je stajao preko odavde, u pravoj liniji, ispred Harperove saračke radionice.

Vajat priđe prozoru i dade znak šerifu koji ga je čekao u uličici da stane tačno tamo gde je Alma, na vodno, videla Četa Hakata.

— Možete li da se zakunete da je baš tamo stajao?

— Da, svakako mogu.

— Ne više napred, levo ili desno?

— Ne, tačno tamo.

— Hvala gospođice Gordon. — Pošao je prema vratima, a onda kao uzgred dodao: — Prozor je naravno bio otvoren.

— Ne, bio je zatvoren.

— A zastori?

— Bili su navučeni.

— Naravno, u redu. Mnogo vam hvala, gospođice. Nadam se da vas neću uskoro morati da uznemiravam.

— Šta to treba da znači? Ne nameravate valjda da me s tim stvarima i dalje opterećujete?

— Već sam vam rekao da se nadam da do toga neće doći. Ako se vaša izjava pokaže tačnom sve će biti u redu.

Prišla je brzim, odlučnim koracima čoveku iz Misurija.

— Da nećete možda time da kažete da ste se usudili da sumnjate u moje reči?

— Hteo sam time samo da kažem da država mora svaki zločin temeljno da ispituje.

— Sudija Holiot i sudija Kinstok su sve temeljno ispitali.

— Zar nikada niste čuli da se neki slučaj, koji se smatrao zaključenim, ponovo ispituje?

— Zašto bi se slučaj Hakat ponovo ispitivao?

— Zbog toga što se Čet Hakat nama obratio i tvrdio da je nedužan.

— Čet Hakat se vama obratio? Baš vama? I tvrdio da je nedužan? Zna li možda gde se on nalazi?

— Da, gospođice.

— Zbog čega ga onda niste odmah vratili u kaznionu?

— On se predao!

Alma Gordon klonu u stolicu i zari nokte u svileni prekrivač na stolu.

— On se sâm predao?

— Da, zato što hoće da se bori za svoje pravo. On nam je i ukazao na neke detalje, koji su nas podstakli da ponovo ispitamo slučaj.

— Neke detalje? — Mršava žena skoči sa stolice. Drhtala je celim telom. Oči su joj opasno sevale. —

— Mister Beri, ja sam se zaklela. Videla sam kako je ustrelio šerifa Bastera.

— Gde je stajao Baster kada ga je njegov metak pogodio?

— Tamo gde je ležao kad su ga našli.

— Gde je to? .

Pošla je nesićurno prema levom prozoru i pokazala u pravcu trga, koji se odatle nije mogao da vidi.

— Tamo je ležao.

— Gde tamo?

— Odavde se ne može... odavde...

Vajat je pogleda pravo u oči.

— Nećete mi valjda reći da se ovde ne može videti gospođice?

Alma Gordon se nesvesno uhvati za usta.

U to šerif Goldvoter uđe u sobu. Vajat je nastavio.

— Gospođice Gordon, vi kažete da niste videli najvažnije. Naime, niste mogli da vidite kako je šerif Li pogođen i kako pada?

Na to se uporna žena lupi po čelu.

— Oh, prevarila sam se! Sad mi je palo na pamet.

Otvorila je vrata koja vode u hodnik i pošla njima prema prednjoj sobi, dok su je maršal i šerif pratili. Ušla je u sobu i prišla prozoru. — Ovde sam stajala, da, ovde. Videla sam kako je Baster Li pogođen i kako pada na zemlju.

— A pa to je sasvim nešto drugo — zaključio maršal. — Jeste li sasvim sigurni da ste baš tu stajali?

— Da, sasvim sam sigurna.

— Smeli biste da se zakunete u to?

— Da, svakako, mogla bih da se zakunem.

Potpuno izmenjenim tonom Vajat Erp upita:

— Gde ste doista stajali, gospođice Gordon?

— Ovde! — odlučno uzvratila Alma.

— Hoćete li mi onda, molim vas, objasniti kako ste odavde mogli da vidite Četa Hakata?

— Ja... ja sam otrčala odmah u drugu sobu i odande ga videla kako drži u ruci revolver koji se puši.

— Vaša mašta je u ovom slučaju veoma bogata, gospođica Gordon. Bojim se da ću morati da vas osumnjičim za lažni iskaz i s tim u vezi za krivokletstvo. Naravno i da vas uhapsim.

Žena se trže.

— Šta, hoćete da me uhapsite? Samo se usudite. Ja sam časna žena. Vi ste me potpuno sludili sa vašim podmuklim pitanjima. Šta vi uopšte hoćete? To se dogodilo još pre se-

dam meseci. Kako može čovek da se seća pojedinosti koje su potpuno beznačajne i sporedne.

— Sporedne? Zar pojedinosti koje čoveka zamalo nisu odvela na vešala?

— Sudija Holiot se za takve pojedinosti nije interesovao.

— To je njegova greška, gospođice Gordon. Ja se lično veoma interesujem za njih...

Vajat Erp je napustio kuću, ali Almu Gordon nije poveo.

— Od toga ne bi bilo ništa —
— primeti šerif Goldvoter. — Ta žena bi se teško dala uloviti.

— Ne govorite besmislice, čoveče — prekide ga maršal. — Ona mi je već rekla mnogo što-šta!

Međutim, sve to nije bilo dovoljno. Izlaćice se na taj način što će tvrditi da je mnogo što-šta zaboravila. U svakom slučaju, dokazala je da je veoma nesigurna i da nije mogla istovremeno sve da vidi. Prema tome, videla je ili šerifa kako pada ili Četa Hakata. I jedno i drugo — nikako!

Vajatu je isto tako bilo veoma važno što je izvukao iz njene jazbine i pokolebao njeno spokojstvo. Bio je siguran da će ona nešto preduzeti. Ali šta?

Osvetoljubiva Alma Gordon učinila je nešto mnogo gluplje i nepromišljene nego što je maršal uopšte mogao da pretpostavi. Kada se mrak spustio, napustila je svoju kuću, približavajući se delu grada u kome jedna časna žena nije imala šta da

traži. Dok Holidej joj je sve vreme bio za petama.

Stupila je u mračni ulaz jednog bara i oslovila čoveka koji je izgledao kao poslednji lupež. Nosio je crni povez preko oka.

Kockar se vrlo vešto prikrao ulazu u bar tako da je mogao da čuje svaku reč.

— Hej, lutko, šta tražiš ovde? — promrsi jednooki.

Alma Gordon uzvratila.

— Tražim čoveka koji ima sigurnu i brzu ruku.

— Koliko si spremna da platiš za to, lutko? — pitao je lupež.

— Dovedite mi dobrog stelca i dobićete sto...

— Sto! Hej, lutko, ja ću to učiniti svojeručno, ali za tri stotine dolara. O čemu se radi? Nego, ja sam Fred Pleger. Ovo je krčma mog brata. Ko ste vi?

Pokušavao je da vidi njeno lice u mraku, pa pošto mu to nije uspelo, hteo je da kresne šibicu. Alma mu izbi iz ruke.

— Manite se ludosti, čoveče. Slušajte me dobro! Radi se o momku koji se zove Beri. On dolazi ispred državne policije kako mi se čini. Ako bude zauvek iščezao, moći ćete ostatak od dve stotine dolara da dobijete u isto vreme baš ovde.

Razbojnik prihvatio novčanicu od sto dolara i pogleda je pohlepno.

— Stvar je dogovorena, gospodo.

Holidej je odavno šmugnuo u mrak kada je Alma Gordon napustila trem bara.

Vajat Erp je odmahivao glavom kad ga je njegov prijatelj obavestio o onome što je čuo.

— Tako dakle, Dok! Ja sam je smatrao opasnijom i mudrijom.

— To je nepobitan dokaz njene krivice — zaključio Dok Holidej.

— Ja to ne bih tako ocenio. Ona ima jake nerve i opsednuta je mržnjom, pa je zbog toga na sve sposobna. Ipak, čini mi se da ni u slučaju Hakat nema sasvim čistu savest.

Pola sata kasnije tobožnji minister Beri ponovo je posetio Almu Gordon. Kada je Beti najavila njegov polazak, Alma pođe prema vratima gundajući:

— Šta taj čovek opet hoće?

— Gospodo —, počeo je Vajat. — Veoma mi je žao, ali moram nešto da vam javim. Pre četvrt sata jedan čovek sa crnim prevezom preko oka pokušao je da me ubije nožem. Sedi u zatvor. Rekao je šerifu da sutra ujutru hoće da dà izjavu.

Blef je uspeo. Alma Gordon je bila van sebe od straha. Uvela ga je u kuću. Ušli su u dnevnu sobu da nastave razgovor. Međutim, iznenađena je razrogačila oči. Maršal je, uprkos polumraku, video kako joj oči svetlucaju kao u ptice grabljivice. Nesvesno je sledio njen pogled. Na polju na tremu bio je naslonjen na stub jedan ljubavni par.

Alma Gordon nije bila u stanju da skloni pogled sa dvoje mladih ljudi. Naglo je pritrčala prozoru, povukla zastore i počela da viče na dvoje na smrt uplašениh mladih ljudi:

— Gubite se odavde, bestidnici! Sa treskom je zatvorila prozor.

Vajat je ostao još nekoliko minuta, a onda napustio kuću Alme Gordon.

Kada se posle izvesnog vremena našao u dvorištu gradonačelnika sa Dokom Holidejem i ostalima i sve im ispričao, kockar zaključio:

— Prokletstvo, to bi bilo nešto Maršale! Mislim, to bi bio motiv koji je već do sada pokrenuo određenu vrstu žena da počine grozne zločine.

Maršal upitno pogleda mladog kovača.

— Ko je u stvari ta Džin Somers?

— Ja je jedva i poznajem, mister Erp.

— Razmislite, molim vas, još jednom gde ste tog popodneva sa njom stajali?

Hakat se dobro sećao i tačno opisao maršalu mesto. Vajatu je bilo jasno da se iz prednje sobe Alma Gordon sa prozora to tačno moglo da vidi.

Zar je to bio razlog koji je ovu ženu naterao na tako zločinački postupak? Zar je moguće da je pogled na jedan bezazlen par mladih ljudi nju podstakao na to da Hakatu natovari takvu strašnu nesreću na vrat?

Holidej je bio uveren u to.

— Sigurno je tako. Ona baš tako i izgleda. Šreo sam njen pogled jedan jedini put na ulici i moram vam reći da sam u njemu pročitao upravo ono što se sada iskostavilo...

Dok Holidej i Vajat Erp su se oprostili od gradonačelnika i trojica njegovih skrivenih gostiju, a onda se uputili prema maršalovom pansionu. Odjednom iz jednog udubljenja u zidu iskoči neka senka i baci se na Vajata. Sevnula je oštrica noža! Snažnim aperkatom leve pesnice Vajat je uspeo da pogodi svog napadača. Pao je onesvećen. Vajat ga prebaci preko ramena i odvuče u zatvor. Šerif Goldvoter je zinuo od iznenađenja.

— Prokletstvo! To je Fred Pleger! On uvek nosi povez preko oka.

Slučaj je hteo da ono što je Vajat Erp hteo da izvede kao blef, postane stvarnost. Samo, bilo je neizvesno da li će lupež sutra doista hteti i moći da dá izjavu. Pitanje je da li je on uopšte poznao ženu koja ga je najmila za ubistvo.

*
* *

Sledećeg dana su novine u Denveru i Bulderu a i u ostalim obližnjim gradovima objavile vest da je jedan savezni maršal uspeo da uhvati odbegle robijaše Hakata, Andersona i Garsona i da ih je sproveo u zatvor u Volkot.

Vajat Erp je lično uredio da ta vest ugleda svetlost dana. Hteo je da se njome posluži kao mamcem za Harlangeru i Gibona.

Već sledećeg dana obojica su se vratila u Volkot. Gradonačelnik, koji

je stajao kraj Vajata na ulici, pokazao neupadljivo maršalu dvojicu lažnih svedoka.

— Evo ih! Prokletstvo, bili ste u pravu! Onaj plavi dugonja je Harlanger, a onaj debeljko Gibon.

Čim je debeli Gibon primetio gradonačelnika, pohitao je prema njemu.

— Znači, uhvatili su te, lupeže? Gradonačelnik nabra obrve.

— Koje lupeže?

— Andersona, Hakata i Garsona!

— Kako vam je to palo na pamet?

U to im se pridružio i Harlanger. Sreo je Gibona u Denveru i kada je saznao za novost, pohitao je s njim u Volkot.

— Hakatovi ljudi? — upita gradonačelnik. — Ni pomena. Oni su još uvek slobodni.

— Ali...?

Gibon dokopa novine iz džepa i proturi ih gradonačelniku pod nos.

Ovaj odmahnu glavom.

— Baš bih voleo da znam ko pušta ovakve neistine u novine? Svašta tim novinarima pada na pamet! Kada nemaju šta novo da jave, onda izmišljaju.

— Ne sluteći šta time sve mogu da čine — promrsi Harlanger, crven kao rak.

— Kad ide sledeća poštanska kočija na istok — ječao je Gibon drhteći celim telom.

— Šta vam je? — upitao je gradonačelnik.

— Čoveče, Kolins, zar ne shvata-

te? To je bilo namešteno. Vrlo pod-
muklo. Tu vest su poturili sami raz-
bojnici da bi nas namamili ovamo i
ubili nas, kao što su ubili i šerifa
Lija.

Sasvim mirno, kao da je to naj-
prirodnija stvar na svetu, odjednom
Vajat Erp reče:

— Ja sam tu vest dao.

— Vi? — uzviknula su oba sve-
doka u glas.

Čovek iz Misurija potvrdi.

— Ko je ovaj čovek? — upita
Harlanger gnevno.

— Savezni maršal — uzvratila Ko-
lins neodređeno.

— Čoveče, to će vas skupo stajati!
Šta ste pri tom uopšte mislili? Zna-
te vi uopšte šta ste učinili? Ako ova
trojica razbojnika to slučajno sa-
znaju...

— Vi ste Džon Gibon, zar ne? —
prekide ga Vajat hladno.

— Da, pa šta onda?

— Gde ste stajali kad je metak
ispaljen?

— Koji metak? — iznenadi se
Gibon.

— Metak koji je ubio šerifa Lija.

— Ah, taj metak. Da, ovaj, ja sam
upravo izlazio iz Lapinovog bara.

— Gde ste se nalazili kada je me-
tak odjeknuo?

— Da... čekajte, ja, ovaj, tamo
gde sada onaj čovek stoji, mislim da
je to mesar Henšir. Popravio je nao-
čari i potvrdio: — Da, to je mesar
Henšir. Tamo gde on sada stoji, sta-
jao sam ja.

— U redu — reče Vajat spremno.

— Onda ste, naravno, mogli da vi-
dite šerifa kako pada.

— Svakako! Nailazio je sa ugla
ulice!

— I strelca ste isto tako videli?

— Naravno.

— Zar sa onog mesta gde stoji
mesar?

— Sa tog mesta ne, nisam mogao
da vidim. Pa on je stajao preko u
uličici.

— O, znači, vi ste tamo otrčali?

— Da.

— Koliko vam je vremena bilo
potrebno za to?

— Nekoliko sekundi.

— Koliko sekundi?

— Pa tri ili četiri sekunde.

— Ako ste to rastojanje pretrčali
za tri, četiri sekunde, Džon Gibon,
onda ste vi najbrži trkač svih vre-
mena. Molim vas, dakle, otidite sa-
da tamo gde mesar stoji i trčite naj-
brže što možete prema uličici.

— Nisam valjda lud — negodovao
je krojač.

— Nadam se da niste. Dakle, kre-
nite.

Gibon je odmahivao glavom, ali
se ipak uputio prema mestu gde je
stajao mesar.

— Trčite! — naredi mu maršal.

Debeli čovek počeo da se gega uli-
com. Za to vreme je Dok Holidej
stajao naslonjen na stub obližnjeg
trema i gledao u časovnik.

— Stigao je — uzviknu Kolins.

— Dvadeset i jedna sekunda —
obavesti Holidej.

— Za to vreme bogami može ko-

ješta da se dogodi — zaključí maršal.

Gibon se zadihano vrati do maršala, brisući znoj sa čela i potiljka.

— Ja danas nisam u formi. Putovanje sa starom poštanskom kočijom me je iscrpelo. Onog dana sam bio brži.

— Koliko brži?

— Ne znam, do đavola!

— Čoveče bila vam je potrebna dvadeset i jedna sekunda. Zna li vi uopšte šta to znači? Uspeli ste da vidite Četa Hakata tek dvadeset i jednu sekundu pošto je metak ispaljen.

— Pa šta?

— Za to vreme se nekoliko vrata i prozora moglo da zatvori.

— Šta mislite time da kažete?

Maršal gnevno odmeri debeljka.

— Time mislim da je metak isto tako mogao da ispali neko koga više niste mogli da vidite kada ste stigli u uličicu.

Gibon dohvati Harlangeru za mišicu.

— Hej, šta vi kažete na to, Džef? Pa i vi ste sve videli!

— On ih je prema izjavi čak čuo kako razgovaraju — objasni Vajat oštro.

Harlanger je upadljivo pobledeo:

— Ja uopšte ne znam šta cela ta besmislica treba da znači. Pre sedam meseci je cela stvar temeljno ispitana.

Hteo je već da krene, ali ga maršal zadržao.

— Samo trenutak, mister! Nadam se da vam se ovog puta ne žuri onoliko kao onda kada ste hteli da kupite kuću stare gospođe Gudrad.

Trgovca obli rumen.

— Šta time hoćete da kažete, maršale?

— Time hoću da kažem da sam uveren da je vaša izjava koju ste potkrepili i kletvom na čvršćim nogama od izjave vašeg prijatelja.

— Prijatelja? On nije moj prijatelj. Taj čoravi debeljko.

— Zar tako — uzviknu Gibon. — Varalice, bedna varalice...

Harlanger je nasrnuo na debelog krojača. Za tili čas se ovaj našao na zemlji i izvukao iz džepa derinver.

Vajat mu izbi čizmom oružje iz ruke.

— Bez pucnjave, Gibon. Nama je već dovoljan metak kojim je šerif ubijen.

Harlanger procedi kroz zube:

— Mene nemate više šta da pitate, maršale. Ja sam lagao. Lagao sam jer... jer ga mrzim. Mrzim tog prokletog kovača... i zbog toga...

— I zbog toga ste hteli da ga pošaljete na konopac, zar ne?

— Na konopac? Ne, ali sam hteo da ga jednom dobro lupim i da mu pokažem.

— Samom ste sebi veoma mnogo naškodili, Džef Harlanger. Šerife, uhapsite ovog čoveka, a takođe i

krojača Gibona. Obojica su se lažno zakleli na sudu.

Alma Gordon je posmatrala scenu drhteći kao prut.

— Sada će doći po mene — ječala je, okupana u znoju. Njena dosadašnja hladnoća bila je uništena. Ostala je samo olupina od ljudskog bića.

— Beti! — kriknula je iznenada histerično.

Njena mlađa sestra je kao i uvek stajala na vratima i slušala. Odmah je ušla.

— Gde je revolver, Beti?

— Alma, molim te, šta to sme-
raš?

Alma se okrete od prozora i pogleda mlađu sestru. Kad je videla izraz Alminog lica Beti uplašeno ustuknu i udari leđima o vrata.

Kako se samo izmenilo lice njene sestre! Bilo je potpuno izobličeno od nemoćnog gneva i očajanja.

— Revolver! — naredi Alma Gordon.

Uplašena Beti izlete na ulicu i počela da vrišti iz sveg glasa.

— Upomoć! Upomoć!

Sve ono što se u njoj nakupilo u poslednjih pet godina, sva tiranija starije sestre i ropski odnos, koji je trpela, odjednom je provalilo iz nje. Vrišteći je pritrčala maršalu i pala pred njim na kolena.

— Upomoć, ona hoće da me ustrelji, upomoć!

Alma Gordon ni ova scena nije promakla. Međutim, nije uspela da

primeti elegantno odevenog stranca, koji je stajao nešto po strani od saveznog maršala. Taj čovek se odvojio od grupe, skrenuo u ulicu Golden, prebacio se munjevito preko ograde vrta, koji je pripadao kući Gordonovih, a onda kroz dvorišna vrata ušao u kuću.

Alma je izvukla iz fijke komode veliki revolver, koji je nasledila od oca i prišla prozoru. Nije čula šum koraka nepoznatog čoveka, koji je sada ušao u sobu kroz otvorena vrata.

Alma Gordon je okrenula doboš na velikom koltu. Metal je neprijatno zaškripeo.

— Ta pucaljka plače za uljem — čula je iza sebe odlučan muški glas.

Žena je stajala kao oduzeta od straha. Tek posle nekoliko trenutaka se pribrala i okrenula.

— Ko ste vi? Šta hoćete?

Uperila je cev na nepoznatog.

— Nemojte sebe da unesrećite gospođo — reče kockar sa neskrivenom porugom u glasu. — Takve stare zardale pucaljke imaju po nekad lošu osobinu da izbace metak u nazad.

— Ja ću vas ustreliti! Vi ste jedan provalnik...

— Oprezno, madam, niste otkočili revolver.

Uzbuđena žena je za trenutak spustila pogled prema oružju. Kada je ponovo podigla glavu, kriknula je i ustuknula unazad.

Neznanac na vratima je u svakoj

ruci držao po jedan revolver. Gle-
dao je ledenim pogledom.

„Kako li je samo uspeo da to te-
ško oružje tako munjevito izvuče
iz futrole?“ proletelo joj je kroz
glavu.

Kockar nije skidao pogled s nje-
nog lica.

— Koliko da ne budete u zablu-
di, madam, vaše oružje doista još
nije otkočeno. A osim toga vam
uopšte ne pristaje.

Alma Gordon oseti kako je obuzi-
ma neka nemoć. Prsti su joj se raz-
micali i revolver s treskom pade
na pod.

— Ko ste vi? — jedva je proce-
dila.

— Moje ime je Holidej.

— Holidej i... šta hoćete ovde?
— upitala je, grozničavo razmišlja-
jući kako da se izvuče.

— Ja pripadam uz maršala.

— A, uz maršala! U redu, mister
Holidej... — Iznenada je ućutala.
Njene sivozelene oči se razrogačiše.
— Holidej? Možda Dok Holidej?

— Ako nemate ništa protiv ma-
dam, Dok Holidej.

Podigla je drhtavu ruku i poka-
zala kroz prozor.

— Onda je maršal... Vajat Erp?

— Tako je, ako nemate doista
ništa protiv, ledi.

Alma Gordon posrnu i sruči se
u naslonjaču. Mršave duge ruke vi-
sile su joj niz telo.

— Vajat Erp? Trebalo je da to
znam. Dakle on! Onda je sve goto-

vo. — Govorila je još nešto, ali Dok
Holidej nije mogao da razabere šta.

— Trebalo je da znate kada ste
se lažno kleli, madam — reče Ho-
lidej ledeno, vraćajući revolvare u
futrole.

Žena ustade sa stolice i prođe te-
turajući se pored njega. Pustio je
da prođe.

Išla je tako, posrćući kroz ceo
hodnik, sve do trema. Tu je zastala
i počela da viče:

— Da, maršale, vi ste me raskrin-
kali! Ja ništa nisam videla, baš ni-
šta. Ni strelca, ni šerifa Lija. Poči-
nila sam zločin, lažno sam se za-
klela. Zbog toga što ga mrzim. Nje-
ga i njul! Ne samo njega! Sve ih
mrzim, sve one koji su srećni i os-
mehuju se jedni drugima. Mrzim ih
sve, sve!

Šerif Godlvoter je odveo u zat-
vor.

Vajat Erp pogleda značajno Do-
ka Holideja, koji se pojavio na ula-
znim vratima kuće.

Gradonačelnik je uzbuđeno brisao
znoj sa čela i mrmljao:

— Neshvatljivo! Šta li joj je uči-
nio, kada je na ovaj način sve pri-
znala?

— Holidej? Hm, cenim da joj se
prikazao u punoj formi...

*
* *

Izjave sve troje svedoka su od-
bačene. Ustanovljeno je da su la-

gali. Saznalo se i koji su ih motivi na to pokrenuli. Alma Gordon, Džef Harlanger i Džon Gibon su sada kao krivokletnici morali da očekuju najoštriju kaznu.

Međutim, ostalo je još uvek nerazjašnjeno ko je ubio šerifa Bastera Lija? Još uvek je teška sumnja teretila mladog kovača Četa Hakata.

U kasno popodne tog dana maršal se uputio u kuću porodice Somers.

Stari Somers ga je dočekao veoma uzbuđen.

— Dragi bože — mucao je — ja sam znao da ćete vi doći, mister Erp. Znao sam. Stalno sam govorio da to neće na dobro izaći. Trebalo je da govorimo.

Vajat je stajao na otvorenim vratima.

— Govorite sada, mister Somers — uzvratio je odlučno ne ispuštajući starca iz vida.

Ovaj obori glavu.

— Moja kći treba da govori.

— Gde je ona?

— Gore.

— Zovite je, molim vas.

— Džin!

Potrajalo je prilično vremena pre nego što su se čuli nesigurni koraci devojke na stepenicama. Stala je pred maršala crvenih očiju od plača.

— Molim vas, gospođice Somers, čuo sam da imate nešto da mi kažete.

Devojka ga je gledala upitno.

— Vi ste savezni maršal, zar ne, mister Beri?

— Moje ime je Erp, gospođice Somers. Vajat Erp.

Kako ni otac ni kći nisu ništa rekli maršal ponovo zamoli:

— Molim vas, govorite, gospođice Somers.

Počela je tiho da jeca.

— Čet nije mogao da to učini!

— Zbog toga što sam ga videla kad sam išla ulicom. Bila sam kod Merlona Lombarda.

— Lombard? Zar to nije čovek koji stanuje u ulici Goldn odmah iza vrta koji pripada kući sestara Gordon.

— Da.

— I dalje?

— Ništa dalje — promuca devojka.

— Šta ste još hteli da mi kažete, gospođice Somers?

— Mister Lombard... hteo je da se oženi sa mnom.

— Onaj čovek sa debelim naočarima — upita Vajat iznenađeno, misleći pri tom da taj čovek ima sigurno više od pedeset godina, a hoće da se oženi ovom mladom lepoticom? No, šta ga se to u ostalom tiče? On je tražio ubicu Bastera Lija.

— Dakle, bili ste kod njega kad je metak ispaljen?

— Tada više ne.

— A gde ste onda bili?

— U dvorištu.

— A Lombard?

— On je stajao na otvorenoj kapiji napred na ulici i video Četa kako dolazi. Pre toga mi je prebacivao što sam razgovarala sa Četom.

— Dozvolite da vas nešto upitam, gospođice Somers. Da li ste vi hteli da se udate za mister Lombarda?

Devojka obori pogled i pocrvene.

— Ne, mister Erp. Htela sam da mu to konačno i kažem, pa sam otišla do njega.

Vajat je verovao da zna o čemu se radi.

— Kada ste hteli da krenete, on je prvi izašao na ulicu da vidi da li je vazduh čist, zar ne?

— Da, ja sam ga zamolila da to učini. Nisam htela da to neko vidi.

— I kako je primio vaše odbijanje?

— Mirno i pribrano. On je veoma tih čovek sa mnogo novaca.

— Novaca? — iznenadi se Vajat.

— Pre dve godine je nasledio jednog rođaka koji je živio na zapadnoj obali i ostavio za sobom lepo imanje. Od tog vremena neprestano juri za mnom, jer misli da me svojim novcem može pridobiti. Pošto je iz dana u dan bio sve uporniji, dogovorila sam se sa ocem da odem kod njega i sa njim otvoreno razgovaram.

— I?

— Nema ništa dalje.

— Ima, gospođice Somers. Vi samo nećete da mi kažete, jer od nečega strahujete. Naime, videli ste

kako ulicom prolazi Čet Hakat, a da je odmah posle toga odjeknuo pucanj.

— Da — promuća Džin.

— Vi, dakle, smatrate Lombarda ubicom?

Devojka je ponovo počela da jece.

— Ja u to ne mogu da se zakujem. Nisam više mogla da ga vidim kroz poluzatvorenu kapiju, ali sam Četa Hakata videla ispred stepenica. Naglo se okrenuo tek kada je metak odjeknuo. Prema tome niko nije mogao da ga ispali.

— Šta ste dalje videli?

— Trčala sam ulicom i videla mister Vilukuka i druge ljude. Videla sam takođe da je Marti Anderson odmah pritrčao Hakatu i izvikao mu kolt iz opasača. Čet nipošto ne bi mogao da za tako kratko vreme zameni ispaljeni metak.

Maršal lagano pođe prema vratima i stavi šešir na glavu.

— I sve ste to prećutali pred sudom?

— Bilo nam je veoma teško, maršale — rekao je stari Somers gorako. — Svih ovih sedam meseci nas je to pritiskivalo kao mora. Osim toga, Merlou Lombard je uvek bio dobar čovek i u vreme kada su Pinneridži napali grad spasao mi je kuću od dvojice crvenih đavola. Da nije bio tu, odavno bih bio pod zemljom.

Maršal je neko vreme ćutao, a onda zamišljeno odmerio starog čoveka i upitao:

— Verujete li doista, mister Somers, da je to dovoljno jak razlog da štitite ubicu, a nedužnog pošaljete na vešala?

Starac odmahnu glavom.

— Ne, mister Erp, to doista ne mislim.

*
* *

Vajat Erp i Dok Holidej su se sreli na uglu ulice Golden. Maršal je obavestio prijatelja šta je čuo u kući Somersovih.

— Onaj kratkovid tamo? — reče Holidej sumnjajući. — On pucao? Prokletstvo, pa onda mora da je jedan od najboljih strelaca na zapadu.

— Kako ste došli do tog zaključka?

— Pomislite samo koliko je brzo trebalo da potegne revolver iza Hakatovih leđa. A, osim toga, rastojanje je najmanje sedam jardi!

— Smatrate li to rastojanje nepremostivom preprekom.

Holidej se značajno osmehnu.

— Ne, ako biste vi pucali, maršale. Ali taj kratkovid čovek sa staračkim kretnjama.

Razgovarajući tako pošli su pored vrta kuće sestara Gordon. Iz jedne od kuća, koja se nalazila na suprotnoj strani ulice, izašao je krupan visok čovek rošavog lica i vodnjikavih očiju.

Gari Vilkuk.

Vajat nije obraćao pažnju na njega, ali ga je Holidej odmerio ispod oka. Sačekao je da zamakne za ugao na trg, a onda je krenuo za njim. Na uglu je gotovo naleteo na šerifa.

— Kako se zove čovek koji je upravo prošao ovom ulicom?

— Mislim da je to bio Vilkuk. Gari Vilkuk. On stanuje ovde u kući.

— Oženjen?

— Ne, zašto pitate?

— Tek onako. Hvala, šerife.

Holidej ostavi iznenađenog Goldvotera i pohita brzim koracima tako da se uskoro našao Vilkuku iza leđa. Tu je zastao.

— Gari!!

Vilkuk je upravo stigao do Harlangerovog trema. Munjevito se okrenuo. Desnica mu je već bila na dršci revolvera. Rošavo lice mu je bilo bledo kao kreč.

— Ko ste vi? Ja vas ne poznajem.

— Onda ćete me sada upoznati, Vilkuk.

— Šta hoćeš? Kako se zoveš čoveče — vikao je krupni Vilkuk.

Kockarevo lice ličilo je na masku.

— Moje ime je Holidej, Džon Henri Holidej!

— Ne poznajem te.

Krupni čovek je hteo da krene.

— Čekaj, Vilkuk, sigurno me poznaješ. Ljudi me zovu i Dok Holidej!

Rošavi uzmače.

— Dok Holidej? Prokletstvo! Šta hoćete od mene?

— Hoću da vidim koliko si dobar strelac, Vilkuk. Čuo sam da možeš da pogodiš sa rastojanja od sedam jardi.

— Ja... na sedam jardi?

— Da, upravo nas sedam jardi dele. Toliko je bilo i rastojanje između šerifa Lija i njegovog ubice.

— Šta sad to treba da znači, Dok? — promrsi Vilkuk.

— Tačno ovde, gde ja sada stojim, stajao je šerif Baster Li u trenutku kada ga je ubistveni metak pogodio. To je sedam jardi rastojanja od tebe.

— Šta vi hoćete, Dok? — upita nesigurno Vilkuk. Krupne graške znoja rosile su mu čelo.

— Tačno sedam jardi ima oдавде pa do tvoje kuće, Vilkuk. Tačnije rečeno do tvog prvog prozora.

Krupni čovek se raskorači i povička.

— Vi mora da ste poludeli, čoveče! Šta ja imam sa ubistvom šerifa Lija?

— To bih i ja voleo da znam! Kako stoji stvar sa Džin Somers?

Bio je to jedan od Holidejevih trikova. Pokušaj koji je urodio plodom!

Rošavi čovek se pri pomenu ovog imena zgrči kao ošinit bičem.

— Na ulicu, Vilkuk! — doviknu Holidej leđeno. — Dođi na ulicu, momče.

— Ja ne razumem ništa, čoveče. Šta vi hoćete od mene?

— Ti treba da pucaš Vilkuk i to onda kada ti ja budem rekao. Okrenuću se i gledaću u pravcu ulice.

Tada ćeš pucati. Kao što si pucao, na šerifa.

— Ja treba da pucam?

— Kao što si uostalom pucao na Bastera Lija.

— Ali...

— Zbog Džin Somers, ti već razumeš.

— Ali zbog čega...

— Zbog toga što su ti obojica smetala, Vilkuk. Li i onaj drugi, naravno. Li je već jurio za Džin Somers i osumnjičio glasno Hakata da mu je suparnik. Ti si ih obojicu likvidirao vešt看im trikom jednim jedinim metkom.

Krupni čovek je stajao, zanoseći se, okupan u znoju.

— Ne, Holidej, ti se varaš, ja...

— Ti si hteo da imaš Džin Somers ja to znam.

— Da, ali...

— Hteo si da je se dokopaš po svaku cenu!

— Ja...

— Vilkuk! Ti si ustrelio Bastera Lija.

Vajat još nije ni stigao do dvorišne kapije Lombarda kada mu vlasnik pođe u susret.

U to je čuo Holidejeve hitre korake, okrenuo se i video kako kočkar sledi rošavog čoveka, sudara se sa šerifom Goldvoterom a onda počinje blef sa Vilkukom. Vajat je dobro poznavao svog prijatelja, pa je prema tome znao da nikada ne čini ništa nepromišljeno. Ako je ovako postupao mora da je za to imao jak razlog.

Maršal Erp potrča drugom stra-

nom ulice, približavajući se hitro uglu gde se nalazila Harlangerova radnja.

Kockar ga je odmah primetio, kao i znak koji mu je maršal dao.

Posle toga se sve odigravalo munjevitom brzinom, tako da niko nije uspeo da se pribere.

Oštroumni Dok Holidej je po jednoj jedva uočljivoj sitnici, jednom pokretu, posumnjao da je Vilkok ubica.

— Tako, momče, a sada ćeš puca!

Lagano se okrenuo i to leđima prema rošavom čoveku.

Na to Vajat Erp začu iza sebe hrapavi glas kratkovidog Lombarda.

— Prokletstvo, dakle Gari Vilkuk! Odavno sam to sumnjao! Jurio je za Džin kao lud.

Vilkuk je stajao drhteći.

— Pucaj — doviknu mu Holidej odsečno. — Pucaj mi u leđa kao što si i šerifu pucao. Hajde konačno, kukavice! Učini isto ono što i onda pre sedam meseci, kad si ustrelio Lija.

Na to rošavi čovek iznenada spusti svoju tešku desnicu na revolver i gurnu ga na dole. Hteo je da puca direktno kroz otvoreno dno futrole.

Na to sa ugla odjeknu hitac i odbaci mu ruku unazad. Iznad teškog bantlajn specijala u levoj maršalovoj ruci dizao se sivkasti oblak barutnog dima.

Rošavi je začuđeno gledao u maršala.

Na to se kockar okrete i pogleda u lice razbojnika.

— Ovog puta si bio suviše spor, Vilkuk!

Vajat Erp stupi napred i pođe prema rošavom.

— Gari Vilkuk, uhapšeni ste zbog ubistva šerifa Bastera Lija.

Još na putu prema zatvoru ubica je priznao svoje nedelo.

Bilo je onako kao što je kockar i sumnjao. Vilkuk je hteo pošto poto da se oženi Džin Somers. U tom su mu rivali bili Li i Hakat, pa ih je na ovaj podmukli način hteo obojicu da ukloni.

*
* *

Vajat Erp je stajao pored kockara, koji je upravo pripaljivao cigaretu.

— Kako ste došli na to?

Holidej pogleda niz ulicu, odbi dim kroz nos i uzvрати nemarno:

— Trgnuo je desnu ruku prema revolveru kad je iznenada ugledao Džin Somers na ulici...

*
* *

Vest se munjevito proširila gradom kao šumski požar. Međutim, još nije stigla do trojice ljudi u gradonačelnikovoj kući. Kada su dva prijatelja iz Dodž Sitija stigla u dvorište videli su Ester Kolins kako sa velikom korpom izlazi na vrata.

— Bilo je pucnjave gore na trgu — prošaputala je.

— Da, gospođice, nešto malo — uzvрати maršal. — Pošli ste u kupovinu?

— Da, za naše goste.

— Nije više potrebno. Neka izvole i neka jedu kod svojih kuća. — Onda je glasno doviknuo tako da se na gornjem spratu moglo čuti:

— Čet Hakat, dođite dole i povedite svoje prijatelje.

Kovač se pojavi na prozoru.

— Samo dođite, Čet! Ubica Bastera Lija već sedi u zatvoru.

*
* *

Sledećeg jutra je šerif Goldvote obavestio maršala da je Gari Vilkuk u toku noći pobjegao iz zatvora.

— Čarli Garson je već krenuo u poteru za njim. Sreo sam ga dolazeći ovamo.

Garson je dobro poznavao Garija Vilkuka i odmah krenuo u poteru za njim, nepogrešivo sledeći pravi trag. Našao ga je na Plavoj vodi,

nešto van grada gde je bilo nekoliko trošnih kuća. Tamo se Vilkuk rodio.

Ubica je video svog gonioca. Imao je uz sebe kolt, koji je u toku noći uspeo da uzme iz kuće. Odmah je otvorio vatru. Garson je i dalje išao prema njemu. Prvi metak nekadašnjeg pomoćnika šerifa oborio je ubicu. Bio je na mestu mrtav.

Na obali malog jezera, koga su Pineridž Indijanci nazivali Plava voda, ostao je da leži tridesetdvo-godišnji Gari Vilkuk, sin drvoseče.

Gotovo u istom trenutku podlegao je srčanom udaru u svojoj kući sudija Randolf Holiot.

*
* *

Novi šerif u Volkotu zvao se Čarls Gordon. Imao je dva prijatelja koji su se zvali Hakat i Anderson. Odmah bi sa uperenim koltovima izašli na ulicu čim bi neki lupež samo popreko pogledao šerifa.

Ova trojica nikada neće zaboraviti svoje spasioce: maršala Erpa i kockara Holideja.

KRAJ

Pišite nam!

**Odgovore
na vaša
pisma
naći ćete
u**

PANORAMI

Obaveštavamo čitaoce da od do sada izašlih brojeva „VIKEND ROMANA“ iz serije „VAJAT ERP“, raspoložemo sa sledećim brojevima:

9. Jahač sa zvezdastim mamuzama	44. Bitka u Lamesi
14. Šerif iz Dodž Sijija	45. Zakon kolta
16. Oluja nad Simeronom	47. Zlatonosna reka
17. Čovek s bičem	48. Krvavi sudija
18. Vukovi iz Kolorada	49. Žuti Džim
19. Stari gonič	50. Begunac iz Fort Vorta
20. Indijansko sedlo	51. Kočija za Salinu
21. Hitac iz zasede	52. Žigosani
23. Ledeni vetar Montane	53. Bronko Bil
24. Kralj stočara	54. Kristal Palas
26. Crni Džo	55. Pucnji u Tombstonu
27. Uspavani pakao	56. Bandit u Tombstonu
28. Opasna braća	57. Otmica
29. Drvo za vešanje	58. Obračun kod O. K. Korala
30. Teror u Blafu	59. Bitka za rang
31. Zavejani tragovi	60. Karavan za Nevadu
32. Meloz	61. Metak u leđa
33. Momci sa River ranča	62. Tragom ubica
34. Atlantik Siti	63. Dragoceni tovar
35. Strelac iz Kolorada	64. Dva prazna sedla
36. Teksaška krv	65. Osvetnički kolt
37. Grad uplašenih	66. Dimni signal
38. Šerif iz Farleja	67. Petl ubica
39. Lovac na mustange	68. Mladi šerif
40. Kamp drvošeća	69. Šenandoa
41. Noć u Sijuks Sijiju	70. Siera Arkada
42. Klantonova banda	71. Učena
43. Prepad u klanu	

Navedene romane možete dobiti, ako uplatite na čekovni račun br. 657-1-255 NIP FORUM, Novi Sad, 1 dinar po svesci do br. 57, a od br. 58 po 2 dinara po svesci.

Od do sada izašlih brojeva Crtanih romana čitaoci mogu dobiti niže navedene sveske ako uplate na ček. račun br. 657-1-255. NIP „Forum“, Novi Sad, po 1 dinar po svesci do broja 189 a od broja 190 po 2 dinara po svesci.

130. Poslednji lov	174. Do pakla i natrag
131. Prolaz Karibu	175. Osvetnik
135. Močvara	176. Povratak u Grin Bec
137. Cejen	177. Pohod na Atlantu
139. Rukavica smrti	178. Čovek bez imena
140. Banditova osveta	179. Slomljena strela
142. Rančеров sin	180. Smrt na Rio Grande
143. Bekstvo iz Jume	181. Izvidnik
145. Ovčar	182. Krvavo jutro
146. Vođa karavana	183. Šerifova tajna
147. Indijanski borac	184. Najamnik Kel
148. Dug časti	185. U gnjezdu Rastlera
150. Poslednji metak	186. Ranč u Teksasu
151. Zasede kod Liti Neka	187. Salun u Almendoru
153. Duh rudnika srebra	188. Apačko zlato
156. Kalamiti Džejn	189. Osvetnik sa koltom
157. San Francisko	190. Duel u Kanzasu
159. Zaseda u Rinkonu	191. Masakr kod tvrđave Karni
160. Srebrni kolt	192. Braća Dalton
161. Farma na Red Riveru	193. Za dolar više
162. Lovci bufala	194. Osveta Velikog groma
163. Levoruki revolveraš	195. Plen braće Gelt
164. Šerif iz Glenhorna	196. Pravda u Silver Sitiju
165. Poglavica Komanča	197. Stranac sa dva kolta
166. Grad bez zakona	198. Šerif Dodž Sitija
167. Na ratnoj stazi	199. Revolverašev dug
168. Bekstvo sa vešala	200. Najduži poker
170. Balada o koltu	201. Lovac ucenjenih
171. Prognanik Lu	202. Tajna dugog kolta
172. Begunac	203. Jedan mora da umre
173. Smrt u preriji	

VELIKA NAGRADNA IGRA
SA „CRTANIM ROMANIMA” U
SJEDINJENE DRŽAVE!

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

**SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og
U MESECU NOVA SVESKA!**

64 STRANE - 2 DINARA!

Izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik: SVETOZAR TOMIĆ. Kreacija i izbor: D. MILOSAVLJEVIĆ. Pretplata: na 3 meseca 18 dinara, na 6 meseci 36 dinara, na jednu godinu 72 dinara. Za inostranstvo cene su dvostruke. Uplatu vršiti na tekući račun 657-1-255 sa naznakom za „Vajat Erpa“.

1. februar 1971.